

KOMMUNISTISK POLITIK

Frankrig: NON!
Holland NEE!
UK: No referendum

**UNIONS-
FORFATNINGEN ER
DØD!**

Nr. 12

9. årg.

2005

10. juni -

23. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: FORFATNINGSDØD

- Mr. Yes, sir! s. 2 ● Nyliberalismen i gryden s. 3 ● Historisk fransk nej s. 4 ●
EU-grundloven død s. 8 ● Truslen fra øst? s. 10 ● Glad eller bare ligeglad s. 11
● Bush ikke velkommen s. 12 ● Hetz mod solidaritet s. 14 ●
Dokumentation: Izzat Al-Douri s. 16 ● DKU s. 17 ● Oliekrigen i Bolivia s. 18 ●
Latinamerika og revolutionen s. 19 ● 'Revolutionary Democracy' fylder 10 s. 20
● Debat s. 22 ● Milliarder i kontanthjælp s. 24

Mr. Yes, sir!

KOMMUNISTISK POLITIK

Det franske folk sagde rungende NON til en EU-stat med en forfatning, som institutionaliserer nyliberalismen - den utilslørede monopolistiske kapitalisme - som økonomisk doktrin, som model og mål som teori og praksis. Det var et drønende Nej til De Riges Union på de fattiges bekostning, til De Rige Lands Klub på de fattige landes skuldre.

Deri ligger den virkelige betydning af de franske arbejderes og det franske folks Nej, der blev fulgt op af et endnu større hollandsk Nee tre dage senere. Modstanden mod den nyliberalistiske (råkapitalistiske) union er blevet bevidst, formuleret, konkret - og giver genlyd over hele unionen og verden over. Opinionstallene i Danmark, Tyskland og alle de øvrige unionslande viser en meget kraftig styrkelse af modstanden mod den nyliberale union og dens forfatning - og nyliberalismens og råkapitalismens unionspolitikere forsøger, så godt de kan, at begrænse de umiddelbare og langsigtede 'skadevirkninger'.

De slipper ikke godt fra det. Deres arrogante reaktion på den folkelige afvisning af unionsforfatningen, når de nægter at erklære forfatningen for død afslører deres bundløse mangel på elementær demokratisk holdning.

Det gælder hele den danske Ja-side: De kender kun ét ord, som Anders Fogh i forhold til Bush: Yes, Sir! Ja til krigen! Ja til den døde forfatning! Ja til det hele! Yes, yes, yes ...Oui, Oui, Oui ...

Det franske NON fik drevet en pæl igennem unionspolitikernes myte om, at Nej-sigerne er en flok selvgo-de nationalist og udtrykker småstaters berøringsangst eller gamle stormagters chauvinisme. Det kan ikke længere skjules at det dominerende Nej er et Nej fra de europæiske arbejdere, et Nej fra venstre, et internationalistisk nej til nyliberalismen, fælles for unionens arbejderne uanset nationalitet. Det har fået trukket klasseindholdet i kampen mod unionen og dens forfatning skarpt op: Monopolernes union og den af dem dikterede forfatning kontra arbejderne krav og ønsker om velfærd, social fremgang, solidaritet og øgede sociale og demokratiske rettigheder.

Det er det, som er det grundlæggende indhold i hele sagen - og det er det, som de franske arbejdere gik i spidsen for at

fortælle, da de benyttede sig af stemmeretten som en demokratisk mulighed, som unionen frygter. Det er på basis af denne modsætning, alle de øvrige modsætninger opstår - som det, der i mediejargonen kaldes 'kløften mellem eliten og folkene', eller 'unionens demokratiske underskud', eller unionspolitikernes 'manglende evne til at forklare hvad Det Europæiske Projekt egentlig går ud på'.

Det ved de franske og europæiske arbejdere imidlertid godt - de vil simpelthen have en anden fremtid, en anden model, et andet 'projekt' end det, monopolerne og unionspolitikerne tilbyder.

Hvad er dette projekt så? Det er drømmen om et socialt og solidarisk samfund, et reelt velfærdssamfund. I sidste ende kan det kun være et socialistisk samfund, et ægte socialistisk samfund, med arbejderklassen ved magten som herskende klasse, hvor monopolerne og deres lakajer er sat på porten.

'Det Forenede Europa' kan under kapitalismens betingelser kun være en reaktionær, imperialistisk blokdannelse - og det er den, de europæiske arbejdere stadig klarere og tydeligere forkaster. Dermed forkaster de også det skønmaleri af den eksisterende og kommende nyliberale union, som socialliberale, socialdemokratiske og socialistiske unionstilhænger - som de franske socialister, de danske socialdemokrater og folkesocialister og en hel hob af såkaldt 'venstreintellektuelle', som har stillet sig i monopolernes tjeneste - bedriver. Nej'et til unionsforfatningen varsler også et opgør med de proimperialistiske 'socialister'.

Det alternative projekt hedder imidlertid ikke 'Europas Forenede Socialistiske Stater'. Det hedder socialisme, slet og ret, socialistiske samfund, socialistisk økonomi. Den konkrete udformning af et socialistisk Europa, en socialistisk verden, er et spørgsmål, som må overlades til fremtiden.

Nutiden hedder forsvar og konsolidering af Nej'et til den nyliberale union, til nyliberalismens og imperialismens globale, ødelæggende felttog. Med Nej'et til unionsforfatningen har de europæiske arbejdere føjet deres stemme til den globale modstand mod Bush, Blair, Chirac, Schröder og Mr. Yes, Sir Anders Fogh Rasmussen og deres røverpolitik og forbrøderideologi.

Redaktionen 7. juni 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 450 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 17. juni 2005

Nyliberalismen i gryden

Når krigskammeraterne Bush og Fogh mødes den 6. juli under den amerikanske præsidents 'ærefulde' Danmarksbesøg vil propagandafarerne om 'det nære venskab', 'de fælles værdier' og 'kamp for demokrati og frihed' klinge hult gennem medierne.

For det er krigsforbrydere med blod på hænderne og titusindvis af lig i lasten, som træffes, selvudnævnte eksportører af 'den vestlige civilisation' og nyliberalismens og den fri markedsøkonomis velsignelser til en verden, som er gået til modstand mod den. Det er torturbøddler og menneskeretskrænkere. Danmark er et skattet medlem af den reaktionære 'koalition af villige' lakajer, som støtter Bushs verdensherskerdrømme.

Blandt de særlige ydelser er at stille dansk luftrum til rådighed for amerikanske militærfly til at transportere fanger fra 'krigen mod terror' til torturkamre i f.eks. Uzbekistan, hvor USA har en nær allieret i den diktatoriske præsident Islam A. Karimov. Hans specialitet er at koge tilfangede modstandere levende. Han gav også ordre til forrige uges massakre på over 1000 mænd, kvinder og børn i byen Andijon, som han betegnede som 'islamiske terrorister', en massakre, som overgår den i Beslan.

Hvad der er tilbage af den amerikanske hærers fanger, når de har været i Karimovs gryde, er der ingen, der ved. I den amerikansk-uzbekiske alliance indgår "Camp Stronghold Freedom", eller K2, en amerikansk flybase ved den sydlige by Khanabad, oprettet med henblik på invasionen af nabolandet Afghanistan, og som stadig spiller en vigtig rolle i USA's 'terrorkrig'. Karimov er derfor fredet.

Den amerikansk-danske alliance, som Bush og Fogh vil hylde med kvalme ord, er krigsmagernes, torturbøddlernes og verdenserobrernes

kriminelle koalition. Alt hvad der er anstændigt og progressivt i Danmark vil protestere mod den ved at vise verden, at Bush heller ikke er velkommen her.

Bush-besøget omgærdes af de største sikkerhedsforanstaltninger nogensinde. Han vil som altid blive indkapslet i en glasklokke af sikkerhedsfolk, medier og politi, som skal holde masserne væk. Der er allerede nu gang i propagandakampagnen mod krigs- og Bush-modstandere, mens overvågningen af venstre-

fløjsorganisationer og arabiske miljøers forstærkes.

Protesterne vil blive omfattende og strække sig over tre dage. Fra mandag den 4. juli - den amerikanske nationaldag - til det officielle statsbesøg onsdag den 6. juli. En lang række protester og arrangementer er ved at blive etableret landet over, kulminerende med en stor demonstration i København den 6., der når Christiansborg ved 16-tiden.

I den sammenhæng er der oprettet en bred koalition af organisationer og aktivister, som vil protestere mod Bush og mod den amerikansk-danske alliance: STOPBUSH.DK.

Krigsmodstandere, antiglobaliseringsaktivister, fagligt aktive, studerende og skoleelever - kort sagt hele det kæmpende Danmark - indgår i protesten. Hvor omfattende og synlig den bliver, er op til folks egne

initiativer, fantasi og mobiliseringssevne.

Danmark er kun et stop på vejen. Det egentlige mål for Bush er deltagelsen på imperialistmagternes G8 topmøde i Gleneagles, Skotland, der begynder den 6. juli. De danske protester er også kun en del af de protester, Bush vil støde på. Der vil være hundredtusinder på gaden, som vil kræve stop for de blodige imperialistiske krige som i Irak og Afghanistan og for nyliberalismens hærgen kloden over med katastrofale nedskæringer af den offentlige sektor og de sociale budgetter, som har fået massearmoden til at eksplodere på alle kontinenter. De vil protestere mod miljøødelæggelser, tortur og menneskerettighedskrænkelser - mod hele den katastrofekurs, som imperialismen med Bush og Co i spidsen har påtvunget verdens folk. Nyliberalismens diktater har betydet ruin for talrige lande. Det afrikanske kontinent er ved at gå til i fattigdom og sygdom. Det latinamerikanske summer af oprør og protest. Det irakiske og palæstinensiske folk har rejst sig til væbnet modstand og støttes af alle Mellemøstens folk og alle progressive verden over. Og nu har de europæiske arbejdere og folk også kastet sig ind i denne store proteststrøm med deres Nej til den nyliberale unionsforfatning.

Tony Blair arbejder hårdt for at pynte nyliberalismens og G8's blakkede renommé ved at samle nogle krummer ind til de gældsplagede lande i Afrika, som adlyder nyliberalismens diktater - og ved at lade som om, man gør noget ved den voksende globale miljøkatastrofe.

Det er udspekuleret bedrag. Folkene befinder sig i nyliberalismens sorte gryde. Protesterne mod Bush og G8 vil vise, at folkene er parat til at kaste nyliberalismen i gryden.

Historisk fransk Nej

Det er første gang, et af EU's store lande, tilmed en af 'unionens grundlæggere', har stemt nej til en EU-traktat. Denne gang oven i købet til selve unionens forfatning – og meget klart: 55 pct. stemte nej, kun 45 procent sagde ja, med en høj stemmedeltagelse på 70 pct.

Det var de franske arbejdere og den franske ungdom, som klart og tydeligt fortalte, at de ikke vil have lod eller del af den nyliberalistiske union, som forfatningen skærer ud i pap.

- *Det er kanonresultat, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne.*

- *Det er godt for arbejderklassen og ungdommen ikke bare i Frankrig, men for arbejderne og de unge i det hele taget, et slag i ansigtet på de europæiske monopoler og deres unionspolitikere.*

- *Nu klynker de og fortolker Nej'et. For dem er et Nej ikke et Nej, kun et Ja tæller, og de er allerede i gang med at bevise, at de ingen respekt har for en demokratisk afgørelse, endnu engang. De andre gange, der er stemt Nej, har de altid begrundet det med 'små landes særheder'. Men det er svært at påstå, at Frankrig 'bare' er et lille land med sine særlige småstatsgrunde til at sige Nej og derfor bare kan stemme om igen, siger Dorte Grenaa og henviser til reaktionerne i forhold til Danmark og Irland, der før har sagt Nej til unionstraktater, og hvor EU-maskinen og de forkastede traktater bare kørte videre, mens danskerne og irerne blev tvunget til at stemme om igen, indtil det blev Ja til Maastricht- og Nice-traktaterne.*

Unionsforfatningen er død

Med det franske Nej er unionstraktaten faldet. Dorte Grenaa siger:

- *Flertallet af franskmændene har simpelt hen sagt, de har sagt det meget klart og helt entydigt, at de ikke vil have unionsforfatningen. Frankrig kan ikke skrive under på forfatningstraktaten. Den er død. Hvis kommissionen og unionspolitikkerne overholdt EU's egne regler, ville de stoppe den videre ratifikationsfarce om en traktat, der er død og ikke kan sættes i kraft.*

Dorte Grenaa tilføjer:

- *Det er også værd at huske på, at det franske Nej ikke blot er et Nej til en ny*

traktat, en del af det samlede traktatkompleks, som Maastricht-traktaten eller Nice-traktaten. Det er et Nej til hele det samlede sæt af traktater, som unionspolitikkerne ikke bliver trætte af at erklære er blevet mere enkle og bedre. Det franske Nej udtrykker en afvisning af hele det nyliberale unionsprojekt – og det udtrykker den udbredte modvilje og skepsis blandt alle unionens arbejdere. Vi sender vores lykønskninger til de franske Nej-sigere og siger dem tak!

Aflys den danske afstemning

De danske unionspolitikere har på stribe været ude med meldingen om, at den danske folkeafstemning skal gennemføres, uanset det franske og et eventuelt hollandsk Nej – fra Anders Fogh Rasmussen til Helle Thorning Schmidt. Også Junibevægelsens Jens-Peter Bonde mener, den bør gennemføres som en slags 'vejledende meningsmåling'. De følger op på EU-kommissionens budskab om, at det vil være 'udemokratisk', hvis ratifikationsprocessen og folkeafstemningerne ikke fortsætter, selv om Frankrig og Holland har sagt Nej.

- *Det er absurd at skulle stemme om noget, der ikke vil blive gennemført, fortsætter Dorte Grenaa. Alle unionspolitikkerne taler om, at de selvfølgelig vil respektere det franske Nej, alt imens de er i gang med det modsatte. Det er udemokratisk at forsøge at fremtvinge en fransk omafstemning eller særlige franske 'undtagelser'. Det eneste demokratiske er at respektere den kendsgerning, at unionsforfatningen er faldet – tilmed efter unionens egne spilleregler.*

- *Arbejderpartiet Kommunisterne er imod, at danskerne skal tvinges til at stemme om en død traktat. Bliver vi alligevel tvunget til det, vil vi slås for et klart og tydeligt Nej også fra de danske arbejdere og den danske ungdom, slutter Dorte Grenaa.*

Det burde ikke være så svært at forstå, at et Nej er et Nej, men det er det – for voldtægtsmænd og unionspolitikere

De franske unionsmodstandere sejrede, selvom medierne hele vejen igennem var behersket af Ja-siden. Det var forfatningsmodstanderne, der fik gennemført en dybtgående debat, som resulterede i det rungende Nej til det nyliberalistiske unionsprojekt.

Det franske Nej kom ikke dumpende ned fra himlen. Det udsprang af flertallet af franskmændenes negative erfaringer med den nyliberalistiske union og dens politik, som den er gennemført i Frankrig på trods af store folkelige protester mod pensionsreformer, privatiseringer, Bolkestein-direktiv osv. De sagde et rungende Nej til mere af den slags, til den asociale, nyliberalistiske union.

I Danmark har vi samme situation som i Frankrig, idet 95 pct. af mediernes behandling af unionsafstemningen kommer fra unionstilhængere. Det skal gøre det ud for 'objektiv' dækning. Ikke bare politikkerne, men også langt hovedparten af journalisterne og *samtlig*e såkaldte eksperter, der indkaldes til at tegne og fortælle, som f.eks. Dansk Industris Lykke Friis, repræsenterer Ja-siden og dens politiske og økonomiske interesser.

De har botaniseret, fortolket og bortforklaret det franske Nej, så det er blevet forståeligt for enhver, at det er komplet uforståeligt, at franskmændene har været dumme nok til at sige til et godt tilbud. I virkeligheden har de stemt Nej til alt andet end lige præcis forfatningen. De har stemt Nej af 'angst for fremtiden'; de har stemt Nej i protest mod Chirac; faktisk har de slet ikke forstået, at det var den, de stemte om, for ellers havde de stemt Ja. De har slet ikke sat sig ind i forfatningen. Desuden har de stemt Nej, fordi de er fremmedfjendske og ikke kan lide tyrkere og polakker.

Derudover er unionsforfatningen i virkeligheden en alt for alvorlig sag til, at det bør overlades til unionsborgerne at stemme om den. Folkeafstemninger bør afskaffes.

Botanik omkring en død forfatning

Af Klaus Riis

Fransk NON-jubel

Stop lige engang, og botaniser lidt i de 45 pct., der stemte Ja!

Hvorfor gjorde de det? Fordi de er bekymrede for fremtiden, og af Ja-politikere har fået at vide, at unionsforfatningen vil skabe vækst, fjerne, arbejdsløshed, redde Frankrig og 'Europa', mens et Nej betyder ruin og kaos. Fordi de støtter Chirac og det parlamentariske flertal (som de selv har valgt), som støtter forfatningen. Fordi de ikke har sat sig ind i den eller læst den, selvom den faktisk i Frankrig blev husstandsomdelt, hvorefter Nej-tallet steg. (Det vil Fogh som bekendt ikke risikere; derfor har han løjet om prisen for en husstandsdeling). De kan hverken lide tyrker eller polakker, men tror, at unionen holder styr på dem. Der er faktisk hundredvis af dårlige grunde til at stemme Ja, og den tabende Ja-side opløser sig i ubrugelige bestanddele. Hvis det var blevet et Ja, måtte der snarest stemmes om, for det er bare ikke acceptabelt.

Vend Ja-sidens argumenter om. Det afslører deres ubrugelighed og hele deres arrogante og udemokratiske karakter.

De danske mediers behandling af det franske Nej har i det store og hele været utilsløret tilhængerpropaganda, politisk spin fra ende til anden.

Men bag røgslørene træder nogle ubestridelige kendsgerninger frem. Det franske Nej var et klart (og bevidst) nej til det nyliberalistiske unionsprojekt og den nyliberalistiske unionsforfatning. Det var et nej fra arbejderklassen, fra de arbejdsløse, fra hovedparten af funktionærer og ansatte, fra hovedparten af 'middelklassen', fra størstedelen af ungdommen.

Ja-siden var et Ja fra stort set hele det mindretal, som har gavn af den nyliberalistiske politik, samt nogle, der ikke har gavn af den. Der var selvfølgelig en del, som faldt for den massive tilhængerpropaganda, der buldrede løs i månedsvis, assisteret af tilkaldte prominente 'venstrefløjs'-intellektuelle og alle eurosocialdemokraternes stjerner, herunder et falmet lys som Nyrup-Rasmussen, der seneste tabte den danske euro-afstemning.

Det franske Nej var et klasse-Nej til de europæiske monopolars klasseforfatning til fordel for de rige.

Så simpelt kan det siges, men sådan vil det aldrig blive fremstillet af de monopolkontrollerede medier, der hellere vil sprede røgslør og forvirring.

Allerede dagen efter valget offentliggjorde Ipsos-instituttet en meget omfattende og detaljeret undersøgelse af, hvordan franskmændene stemte, og hvorfor. Den påviser folkeafstemningens sociologi så præcist, at man ikke skulle tro, der var mere at snakke om.

Sådan ser afstemningens sociologi ud (sammenligning med Maastricht-afstemningen i 1992 under hver kategori):

	Oui %	Non %
De interviewedes profession		
Landmænd	30	70
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	37,8	62,2
Håndværkere, handlende, selvstændige	49	51
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	51,3	48,7
Liberala erhverv, topfunktionærer	65	35
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	67,1	32,9
Professions intermédiaires (Mellemlag)	47	53
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	62,1	37,9
Employés (Funktionærer, ansatte)	33	67
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	47,3	52,7
Ouvriers (Arbejdere, industriarbejdere)	21	79
Sammenholdt med Maastricht-traktaten *	39,4	60,6

Klassestemplet er entydigt.

Nej'et er blevet større blandt arbejdere (ouvriers) og ansatte (funktionærer, employés) samt landmænd. Blandt 'mellestillingen' (funktionærer, middelklasse, professions intermédiaires) er det vendt fra stort Ja til et Nej.

Blandt håndværkere og selvstændige (artisans, chefs d'entreprise mv) er det ligeledes svunget om til et lille Nej. Den eneste kategori, hvor der er et Ja, er i toppen af det franske samfund (profession libérales, cadres supérieurs).

Det lykkes alligevel den eneste danske journalist, der har behandlet undersøgelsen, Politikens Solveig Tange, at bruge den til at sige, at det danske politiske og sociale landskab er totalt anderledes end det franske:

'Tager man den danske EU-modstand og vender den på hovedet, har man omtrent billedet af den franske EU-modstand,' skriver journalisten.

Det er rent manipulerende vås. I virkeligheden er sammensætningen af Ja-siden og Nej-siden i Danmark i det store og hele den samme. Det er de samme klassekræfter, de samme sociale lag, som er enten for eller imod. Kerne i modstanden er arbejderklassen, og den har i Frankrig (som i Danmark ved Maastricht-afstemningen i 1992 og euro-afstemningen i 2000) fået mellemlagene overbevist om, at disse havde interesse i at sige Nej. Variationerne (også i forhold til forskelle i mænds og kvinders stemmeafgivning) er ubetydelige.

Solveig Tanges artikel svindler allerede med overskriften: 'Kvinderne stemte ja – mændene sagde nej.' Faktum er, at et flertal af både de franske kvinder og mænd stemte Nej, hhv. 53 og 57 pct.

Blandt de unge og i alle aldersgrupper

derover indtil 60 år var der et klart Nej-flertal. Først efter 60-års-alderen har et flertal af franskmændene sagt Ja, blandt de over 70-årige var det steget til 58 pct.

Politisk stod den franske Nej-kampagne også over for en tilsvarende situation som i Danmark. Et stort parlamentsflertal støttede forfatningen i en alliance mellem en borgerlig regering og en socialliberal (eurosociale demokratiske) opposition. Medierne stod massivt bag et Ja, der havde euro-millionerne i ryggen, men millioner reelle interesser imod sig.

Det har selvfølgelig udløst en akut politisk krise i Frankrig – både for præsidenten, regeringen og den splittede socialistiske opposition, hvis vælgerflertal stemte nej. Det franske socialistparti PS står tilbage med det dilemma, de danske socialdemokrater og SF befinder sig i.

Statsledernes og politikernes reaktion på det franske Nej var forhåndsafstemt. Ratifikationsprocessen og afstemningerne skulle fortsætte, lød det enstemmigt fra kommissionen og regeringslederne i samtlige unionslande: 'Skaden' skal begrænses – og det franske Nej til den fælles unionsforfatning gøres til et rent fransk problem.

Tre dage senere stemte hollænderne Nej med endnu større margin: 61,5 procent af hollænderne stemte Nej – næsten to ud af tre.

Krisen for EU var nu til at tage og føle på. At den tyske forbunds dag med (selvfølgelig!) overvældende flertal tilsluttede sig unionsforfatningen samme dag, som franskmændene sagde nej, er uden betydning for den voksende folkelige modstand. I alle unionslandene og uden for er det franske og hollandske folks budskab blevet hørt.

Meningsmålingerne i Danmark, Tyskland, Norge osv. vidner om en styrket Nej-side – et flertal mod forfatningen eller i Norges tilfælde et forstærket flertal mod medlemskab.

Under de omstændigheder er det en håbløs opgave for den upopulære Tony Blair at hive et Ja hjem ved den bebudede (og nu 'udsatte') britiske folkeafstemning i 2006.

Topmødet mellem unionens stats- og regeringschefer den 16.-17. juni står i krisens tegn.

Holland NEE: EU går planken ud

- Den storstilede plan for en fremtidig centralistisk og udemokratisk EU-stat er endeligt forlist efter den anden store bølge af folkelig modstand, udtaler Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU

- Statslederne og bureaukraterne i EU havde forventet, at afstemningerne i Frankrig og Holland skulle bane vejen for et Ja ved de kommende afstemninger i kritiske lande som Danmark og Storbritannien. De er nu rystet af en massiv bølge, som skyller gennem Europa: Befolkningernes krav om demokratisk funderede samarbejdsformer, det vil sige nogenlunde det modsatte af, hvad EU tilbyder med sin forfatning, udtaler Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi oplever i disse dage den endelige afsløring af EU-systemets enevældige karakter. Det er folkestyrets sandhedstime!

Befolkningerne i to lande har stemt markant nej til EU-grundloven – med 55 procent i Frankrig og 61,5 procent i Holland.

- Alle forsøg på at bortforklare den

markante modstand er mere end langt ude i hampen. Det er EU-grundloven – de Europese Grundwet – der er stemt ned. Den er stendød, så der er intet at stemme om. Det bør den danske regering og alle partier i Folketinget acceptere. Vi har nu fået en kærkommen lejlighed til at starte en bred og åben, folkelig debat om, hvad vi vil med Danmark, Europa og verden, udtaler Karina Rohr Sørensen, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Hvis ikke EU's regeringsledere på topmødet den 16.-17. juni erkender nederlaget og stopper ratificeringsprocessen, så er det en kriminel tilsidesættelse af de demokratiske afgørelser i to af EU's kernelande. Så bliver EU's demokratiske underskud bundløst.

Britisk dødsdom

- Briterne sætter nu EU-flaget på halvt. Anders Fogh Rasmussen: Åbn øjnene, og respektér meldingen fra Frankrig, Holland og Storbritannien, opfordrer Ditte Staun, Folkebevægelsen mod EU.

Den britiske udenrigsminister, Jack Straw, meddelte mandag, at Storbritannien indstiller ratifikationen af "Traktat om en forfatning for Europa" og aflyser folkeafstemningen.

- Folkeafstemningerne i Frankrig og Holland gav i sidste uge dødsstødet til projektet. Nu har briterne afsagt dødsdommen og lagt EU-grundloven i graven, udtaler Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Meningsmålinger overalt i EU viser den samme entydige tendens: I Storbritannien viser de, at tre ud af fire briter vil stemme nej, og i Tyskland viser en meningsmåling, at mere end ni ud af ti ville stemme nej, hvis der var afstem-

ning. I Sverige er nej'et så solidt, at Göran Persson ikke på noget tidspunkt har povet en folkeafstemning. Bølgen af folkelig modstand er ikke til at ignorere. At gennemtvinge EU-grundloven nu vil kræve, at man ser bort fra vælgernes dom. Dermed vil en fortsættelse af ratifikationen i Danmark eller andre lande være en historisk ligegyldighed over for grundlæggende demokratiske principper, siger Ditte Staun og fortsætter:

- Den danske statsminister, Anders Fogh Rasmussen, bør derfor åbne øjnene og respektere meldingen fra Frankrig, Holland og nu Storbritannien. EU-grundloven er død. Der er intet at stemme om den 27. september. Vi deltager gerne i en åben og fordomsfri diskussion af unionens fremtid og det europæiske samarbejde, men en afstemning i Danmark vil bare være en meningsmåling om en afdød sag.

EU-forfatningen er forkastet

Af Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti

NEJ'et blev nået!

EU's forfatning blev klart og uomstødeligt forkastet.

Det er en enorm sejr for arbejderne, for folkets flertal, som modigt og klarsynet modstod knippelsvingeriet og dæmoniseringen, der blev orkestreret af Ja-siden. Indtil sidste minut og måneder igennem monopoliserede Ja-fortalerne medierne. Men intet hjalp. Nej'et slog rødder, først hos arbejderne, så vandt det flertal i alle dele af folket, i by og på land.

Det er en sviende desavouering af Chirac, Ja-sidens chef, for hans regering, for de deputerede og senatorerne, hvis overvældende flertal allerede har tilsluttet sig denne forfatning. Det er et inappellabelt nederlag for socialistpartiets (PS) socialliberale og De Grønne, de vigtigste aktivister for et Ja, som har stillet sig skulder ved skulder med højresiden, med børsherrerne, imod folkets flertal.

Dette NON kommer ikke dumpende ned fra himlen

Det er blevet næret af alle kampene, alle konfrontationerne mod Chirac/Raffarin-Séillère's neoliberale politik. Og marchorden til denne var unionens direktiver, privatiseringen af den offentlige service, dereguleringen af arbejdslovgivningen, afskaffelsen af de sociale ydelser, fleksibiliseringen. De har underskrevet dem sammen med lederne af de forskellige unionsstater højreregeringer og socialliberale regeringer. Med Bolkestein-direktivet ('Service-direktivet', o.a.) blev de grebet på forsk gerning.

Nej'et blev forstærket af vreden fra millioner af demonstranter, som gennem de seneste år har fordømt og bekæmpet denne politik, og som har løbet storm mod en mur af ringeagt fra en regering, som uophørligt er blevet underkendt, men som uanfægtet har fortsat sit værk med at ødelægge de sociale rettigheder og øge de rigestes, monopolernes, profitter.

Dette NON blev konsolideret med trådene fra hundreder af møder og træf, som har dissekeret denne forfatning, og som har kastet et skarpt lys på dens dybt reaktionære karakter, med dens stadfæstelse af nyliberalismens dogmer i dens uendelige række af artikler og appendikser.

Opfordringerne til at stemme NON mangfoldiggjordes. Aktivister og organisationer, som kæmper for kvindernes rettigheder, fagligt aktive og fagforeninger, medlemmer og aktivister fra politiske organisationer og partier osv. forklarede deres grunde til at stemme Nej og udvidede dermed modstandsstrømningen mod EU-forfatningen.

Det er således et Nej fra venstre, et progressivt Nej, som har hævdet sig gennem de seneste måneder, og som har henvist det reaktionære og chauvinistiske Nej til en sekundær placering.

Udsigten til en sejr for dette NON har vakt stor interesse på internationalt plan, i begyndelsen blandt folkene i de øvrige forfatnings-lande. Sejren for det fransk Nej er en opmuntring til at udvikle solidariteten i kampen mod den nyliberalistiske politik, som er fremherskende i hvert af landene og på unionsplan.

Denne sejr skaber en ny situation for den folkelige lejr

Hvilken fryd det har været at se de slagne ansigter hos Holland, Raffarin og Sarkozy (*Ja-partiernes ledere, o.a.*)! Regnskaberne vil snart blive gjort op, og de bliver utvivlsomt blodige.

Denne sejr er et bevis på, at de folkelige massers enhed omkring et klart mål, at mobilisere til sejren for et Nej,

er mulig. Det er frugten af en meget omfattende bevægelse af diskussioner, debatter, argumenter, som mobiliserede millioner. Hvis forkastelsen af nyliberalismen, af skønmaleriet af konkurrencen, af alle mod alle, nu er en fælles landvinding, må det også fremhæves, at andre spørgsmål, som indtil nu dårligt er blevet taget op, også blev rejst.

Det gælder i særdeleshed fordømmelsen af Unionens militarisering, i nær tilknytning til NATO. På samme måde gælder det fordømmelsen af Fort Europa og det stadig tættere politisamarbejde, som under dække af 'kampen mod terrorisme' er blevet en 'forfatningsmæssig prioritet'. Det er alt sammen arenaer for nye kampe, som vil blive påbegyndt eller forstærket.

Denne sejr er ikke blot en enkelt modstands-handling; det er en erklæring om fælles kamp mod nyliberalismen, denne politik, som udelukkende står i monopolernes tjeneste.

Vores modstandere vil ikke nedlægge våbnene; de annoncerer allerede nye angreb, ikke mindst i form af unionsdirektiver. Og for at forsøge at bortmane de sociale bevægelser vil de forstærke undertrykkelsen af gymnasiasterne, fagligt aktive osv. med nogle hak. Det er dette 'kaos', Chirac truede os med.

Vort parti har, sammen med de øvrige kræfter, som gennemførte Nej-kampagnen, ansvaret for at åbne for de politiske perspektiver af dette Nej, perspektiverne for et brud med nyliberalismen, på nationalt plan, unionsplan og på internationalt plan.

Det er den opgave, som stiller sig nu. Vort parti har forslag dertil. Vi knytter os herfra sammen med vores kammerater, vores venner, med alle dem, som arbejdede sammen med os for at konkretisere den, i den enhedens ånd, som gav kampagnen sin styrke.

PCOF

Centralkomiteen

29. maj 2005 kl. 22:30

Ja-partierne lukker øjnene for kendsgerningen: EU-grundloven er død

Storbritannien, Irland og Sverige har erkendt nederlaget, men de danske ja-partier holder krampagtigt fast i en dansk afstemning til september.

Regeringspartierne, Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre har besluttet, at de endnu ikke vil aflyse den danske folkeafstemning om EU-grundloven, som det franske og det hollandske folk har afvist med henholdsvis 55 pct. og 62 pct. nej. Samtidig viser de seneste meningsmålinger herhjemme en mar-

kant voksende modstand.

- Når ja-partierne holder krampagtigt fast i afstemningen, er det respektløst over for de demokratiske afgørelser i Frankrig og Holland. Den eneste mulighed for at få EU-grundlov igennem er at manipulere med nye afstemninger i de to lande – om den samme tekst. Er det, hvad Villy Søvndal, Helle Thorning-Schmidt, Marianne Jelved, Bendt Bendtsen og Anders Fogh Rasmussen forstår ved demokrati? spørger Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Ja-sidens beslutning virker helt paradoks, når man ser signaler fra

Storbritannien, Irland og Sverige, hvor regeringerne ser ud til at trykke på stopknappen. Det er useriøst at lukke øjnene for kendsgerningen: EU-grundloven er død, siger Ditte Staun.

Den britiske beslutning om at nedfryse folkeafstemningen om unionsforfatningen i 2006 har fået JA-partiet SF til at gå imod afholdelsen af den danske afstemning til september.

- Vi skal kun have en dansk folkeafstemning, hvis man kan stemme ja med en klar forventning om, at man stemmer på en forfatningstraktat der har en chance for at blive til virkelighed, siger formand Villy Søvndal.

En stats fødsel - og død

EUROPAEAE REI PUBLICAE STATUS

Officielt billede fra ceremonien i Rom ved statschefernes underskrivelse af unionsforfatningen den 29. oktober 2004. Bemærk den latinske tekst (Nødvendigt Forums kommentar): Der står ikke "De europæiske stateres forfatning" eller "Den europæiske forfatning", og heller ikke "Den europæiske statsforfatning".

Der står netop udtrykkeligt: DEN EUROPÆISKE STATS FORFATNING
Det er det de europæiske folk eftertrykkeligt siger NEJ til.

'De må vælge et nyt folk'

Den 5. juni blev det franske og hollandske nej markeret ved en lang række arrangementer med Folkebevægelsen mod EU.

I sin tale i Byggefagernes Hus i København sagde Ole Krarup bl.a.:

- Hvis nogen tror, at EU-eliten efter den klare afvisning af EU-grundloven har travlt med at diskutere, hvordan man kan lytte til befolkningen, tage befolkningen alvorligt, så tager de alvorligt fejl.

- Der er gang i et helt andet spil, hvor magthaverne hellere end at lytte vil, som Bertolt Brecht sagde, "vælg et nyt folk". Derfor er kampen, med nej'et i Frankrig og Holland, langt fra overstået.

- Tværtimod, nu vil de for alvor forsøge at omgøre beslutningen. Og derfor skal vi fortsætte, Kampen er nu netop begyndt for alvor.

- Det vigtige er nu, at det er synligt nu, at vi ikke er alene. Folkebevægelsen Mod EU er ikke længere kun et dansk fænomen. Vi har allierede i de andre lande, der ligesom os afviser EU-elitens projekt.

Nej-siden i førersædet

Meningsmålingerne taler om et klart flertal blandt danskerne for et Nej til unionsforfatningen efter afstemningerne i Frankrig og Holland.

Dagbladet Børsen har bragt en meningsmåling, som viser stor fremgang for et dansk nej til EU-grundloven. For en måned siden førte Ja-siden med 34,3 pct. mod 26 pct. til Nej-siden. I dag vil 39,5 pct. stemme Nej og kun 30,8 pct. Ja.

Tre andre nye meningsmålinger viser samme tendens: TV2's Megafon: 42 pct. Nej og 36 pct. Ja.

Berlingskes Gallup: 38 pct. Nej mod 34 pct. Ja.

Og Politikens Vilstrup: 34 pct. Nej mod 31 pct. Ja.

Riv muren ned - Kræv sanktioner mod Israel

Akseltorv med muren - nu revet ned

Endnu en gang lød protesterne lørdag den 4. juni på Axeltorv i København mod Israels apartheid-mur, der sønderriver Palæstina.

Beskrivelserne af splittede familier og ødelagte samfund lød fra talerstolen, da en fredsvagt, hjemkommet for 3 uger siden og en deltager på Human Rights Watch-rejse i efteråret fortalte om deres iagttagelser.

Enhver, der lukker ørene op og lytter til disse beskrivelser må blive så vred, at handling bliver nødvendig.

Maie Sarraf

Maie Sarraf, det Palæstinensiske Selvstyres officielle repræsentant i Danmark satte kraftige ord på den officielle protest og Annisette og Thomas Koppel kom forbi og spillede og sang så hjerterne blødt.

Protesterne mod det ulovlige og menneskefjendske murbyggeri på Palæstinas jord fortsætter til muren er revet ned.

Annisette- Thomas Koppel

Fotos: KP

Kommer truslen fra øst?

Antallet af sager om underbetalte østeuropæere stiger. Men den virkelige trussel kommer ikke fra øst - men fra arbejdsgiverne og dens regering, der f.eks. har slagtet skolepraktikken

Fagforeningerne kæmper en hård kamp for at organisere østeuropæerne, men det er en kamp op ad bakke, når byggherrerne har lovgivningen med sig. Med symbolske blokader, der højst kan appellere til arbejdere om at melde sig ind i fagforeningen, virker det som en umulig kamp. Det er det dog ikke. Det er lykkedes fagforeningerne at få presset nogle arbejdsgivere til at underskrive overenskomst, og den første sag blev vundet i arbejdsretten i marts måned.

Problemet vil dog fortsætte med at vokse, så længe kampen udkæmpes på arbejdsgivernes betingelser, betingelser dikteret af EU og godkendt af det danske folketing. I det hele taget synes det danske folketing mere optaget af at debattere angrebskrig end at varetage

danske arbejderes interesser. For dem er det ikke nok at udnytte andre landes arbejdere til at trykke lønnen. For at sikre et konstant pres på løn og arbejdsforhold har man igennem de sidste mange år udbygget og videreudviklet aktiveringen, så det i dag er en naturlig, integreret og "nødvendig" del af det danske arbejdsmarked.

Arbejderne er ikke meget for at gå ned i løn eller få forværret arbejdsforhold. Så jakkesættene på borgen finder flere måder at trykke arbejderne på. For nogle år siden begyndte man at angribe uddannelserne. Imod alle ønsker, ideer og krav fra elever, studerende, fagforeninger osv. gennemførte man DA's reformplaner. Folkeskoler, gymnasier, handelsskoler og tekniske skoler er alle blevet ramt, men især praktik-baserede uddannelser er ramt hårdt. Alene afskaffelsen af skolepraktik-(SKP)-ordningen har fået tusinder til at droppe deres uddannelse.

"På landsplan ventes 3.000 - 4.000 elever at blive tvunget fra deres erhvervsuddannelser inden årets udgang."

Byggeblokade

Det enorme frafald vil blive et problem, ifølge formanden for arbejdsmarkedsrådet i Århus Amt, Christian Aagaard:

"Vi ved fra undersøgelser, at vi om ti år vil mangle 9.000 faglærte alene i Østjylland."

I stedet for SKP, der havde for lav kvalitet, manglende tilknytning til arbejdsmarkedet, uddannede alt for mange og blev brugt som social skraldespand, har man indført korte, halve uddannelser, hvor man får delkompetencer. Eksempelvis kan man i stedet for at blive tømrer uddanne sig til byggemontagetekniker, en uddannelse, der tager 1½ år (tømrer tager 3 år og 6-9 måneder), er 100 % skolebaseret, og

Demonstration mod EU-undergravning

Flere hundrede bygningsarbejdere demonstrerede mod skibsreder Bringsværd og polsk underbetaling i den lille by Byskov på Falster.

Selvom EU's berygtede service-direktiv ikke er blevet gennemført (endnu) er undergravningen af danske overenskomster og ansættelsesforhold allerede i fuld gang under de nuværende muligheder i EU-lovgivningen.

Protesten mod at underbetalte arbejdere fra EU's østrum strømmer til og arbejder til hjemlandets lønninger og sætter højere betalte arbejdere på porten var en medvirkende årsag til det franske NON til unionstraktaten. 'Den polske blikkenslager' blev en legendarisk skikkelse, selvom han rent faktisk eksisterer. Han findes også i Danmark – og kommer hertil, trængt i Polen af

arbejdere fra f.eks. Hviderusland, der i EU-Polen arbejder til endnu lavere hyre end de polske arbejdere.

Denne undergravende spiral skal stoppes – det er arbejderne i alle unionslandene enige om. Det er de lavtbetalte arbejdere, som skal have et løft – ikke de danske eller franske arbejderes løn, der skal presses ned på polsk niveau, eller arbejder, der skal forsvinde.

Der var også et par repræsentanter for polske fagforeninger, der gav udtryk for dette, da flere hundrede bygningsarbejdere i tirsdags samledes i den lille by Byskov på Nordfalster til demonstration mod underbetaling af udenlandske bygningsarbejdere.

Skibsrederen ser fidusen

Demonstrationen fandt sted foran den byggeplads, hvor den norskfødte skibsreder Tom Bringsværd er i gang med

ombygning af en trelænget gård i et luksusmillionprojekt. Ombygningen udføres af polske arbejdere ansat i det polske firma Nova-Bau - til omkring 40 kroner i timen. Hverken det polske firma eller Bringsværd har villet tegne overenskomst med den danske fagbevægelse.

Derfor har der været etableret blokade og sympatikonflikt i de seneste par uger mod byggepladsen og Nova-Bau.

I fagbevægelsen betragtes kampen for overenskomst med Nova-Bau som principiel, skriver 3F's Fagbladet. Firmaet har tilkendegivet, at dette kun er den første byggeopgave i Danmark. Samtidig er Tom Bringsværd en gammel kending af dansk fagbevægelse fra hans tid som skibsreder. Han har også ladet forstå, at "fagbevægelsen kan stå der med deres røde faner lige så længe det skal være".

- Derfor er det en principiel kamp, hvor vi må mobilisere al vores styrke,

hvis indhold er reduceret til følgende:

”Som byggemontagetekniker arbejder du blandt andet med opsætning af lette vægge og gipslofter. Du lærer også at montere elementer og skabe i kontorer, køkkener og badeværelser.”

Man har simpelthen sikret, at der bliver uddannet endnu flere med ringere kvalifikationer og ingen tilknytning til arbejdsmarkedet i uddannelsesperioden. Hvorfor? For at sikre et højt fagligt niveau? For at lade markedskræfterne regulere antallet af uddannede? Eller for at splitte arbejderklassen og trykke løn og arbejdsforhold?

Det vil give problemer, når de nye uddannelser skal ud og konkurrere med de gamle uddannelser om arbejdet, for hvad er de konkurrencedygtige på? Hvis kvaliteten er ringere og erfaringen mindre end de traditionelle nyuddannede lærlinge, er det kun prisen (herunder også arbejdsforhold, da det er en del af udgiften til arbejdskraften), der kan gøre byggemontageteknikeren mere attraktiv end en traditionel tømrer.

Så truslen kommer ikke fra øst. Den kommer fra lovgiverne, der hele tiden udtænker nye måder at splitte arbejderklassen og presse prisen på arbejdskraften ned. Ort.

siger formanden for BAT-kartellet, gruppeformand i 3F, John Larsen, til Fagbladet.

Forbundet Træ-Industri-Byg stod bag demonstrationen. Det er TIB's afdeling på Falster, der har stillet krav om overenskomst mod Nova-Bau og Bringsværd.

- Firmaet og medarbejderne er velkommen, men vi kan ikke acceptere, at de undergraver danske løn- og arbejdsforhold. Derfor har vi i overensstemmelse med udstationeringsdirektivet og i overensstemmelse med praksis på det danske arbejdsmarked stillet krav om, at Nova Bau tegner en overenskomst. Det ønsker virksomheden ikke. Derfor har vi en faglig konflikt i Byskov, siger bygningsgruppeformand *Peter Hougaard Nielsen*, TIB.

Flere hundrede tog turen med busser fra det meste af landet for at understrege, at det er alvor, når der siges stop til underbetaling og undergravning af de danske overenskomster.

Glad eller bare ligeglad

Endelig er sommeren kommet til landet. Det eneste minus er, at når jeg kigger ud af vinduet fra min lejlighed, så er det gråt og trist. Ja, sommeren har oven i købet den frækhed at lade det øsregne.

Men jeg er ligeglad, for i morgen rejser jeg udenlands med min kæreste og datter, og ikke kun os tre – men sammen med et herligt selskab bestående af gode venner, alt i alt små 17 personer, og jeg glæder mig. For første gang i mit liv har jeg sluppet tøjlerne i vores i forvejen totalt kaotiske økonomi, bestilt en rejse til et fjernt land, og så bare se at komme væk fra dagligdagens trummerum og problemer.

Jeg indrømmer da, at jeg har drømt om, at jeg en dag ville stå med "kassen" i hånden med friheden til at gøre lige, hvad der passer mig, når det passer mig. Et liv uden bekymringer om, hvorvidt jeg har råd til dit og dat, et liv, hvor min familie og nærmeste kunne stole på, at jeg nok skulle sørge for, at de aldrig kom til at mangle noget. Her 35 år inde i mit liv bliver jeg nødt til at erkende, at tingene ikke er gået helt, som jeg har drømt om, men jeg er alligevel glad.

Det job, jeg har som specialarbejder, er skam ikke dårligt lønnet, og da slet ikke, hvis

man ser på gennemsnitslønnen herhjemme. Men det ændrer ikke på, at lige meget, hvor meget jeg arbejder, bliver jeg aldrig nogensinde rig af det, og hvis ikke det var, fordi jeg er bosiddende i et land, hvor politikerne mener at have råd til at agere krigsførende nation, give udviklingsstøtte til A.P. Møller-koncernen i milliardklassen på din og min bekostning, samtidig med at landet ikke er i stand til at tage vare på egne nationale problemer – ja, så havde jeg sikkert også været ligeglad med det.

Men alt imens politikerne har så travl med at lovprise EU, føre krige og støtte de store virksomheders udflagning af danske arbejdspladser, har de lykkeligt glemt den almindelige lille dansker. Er jeg ligeglad med det? Svaret er *NEJ!* Efterhånden er det eneste,

jeg er blevet rigere på, de dårlige erfaringer, jeg har gjort, når vi lader stå til, mens politikere og finansfyrster tager os ved næsen gang på gang.

Er mit inderste ønske at blive rig? *NEJ!* Men det er mit inderste naive håb, at der må komme en dag, hvor den lille mand og kvinde rejser sig og bringer balance i regnskabet igen. At der vil komme en tid, hvor der er lighed for alle, uden at den såkaldte "elite" kan berige sig på at træde lille dig og mig over tærerne. Er rigdom et spørgsmål om, hvor mange penge der står på bankkontoen? Det kommer sikkert nok an på, hvem og i hvilket samfundslag man stiller spørgsmålet: Ville du være et lykkeligere menneske, hvis du var rig? Hvis jeg stiller mig selv spørgsmålet en eftermiddag, hvor jeg sidder med en kølig pils sammen med rødderne ude i gården, som støder op til det betonbyggeri, jeg bor til leje i – ja, så er svaret:

Det er muligt, at de rige siger, at man ikke bliver lykkeligere af at have mange penge ... MEN! Lad alle os almindelige dødelige prøve det en måneds tid eller to, så skal vi nok fremkomme med vores mening om den "problemstilling".

Jeg har gjort nøjagtigt det, der forventes af en lille mand som mig. Jeg har arbejdet, siden jeg forlod den folkeskole, hvor lærerne i dag ikke engang får lov at undervise i de fag, de er uddannet i. Betalt mine skatter og afgifter i et land, hvor ungdommen vokser op til en udsigtsløs tilværelse. Jeg må erkende, men aldrig nogensinde acceptere, at min verden for øjeblikket styres af en samling magtbegærlige politikere, der ikke helmer, før de har frarøvet mig min sidste krone. I dag, og kun i dag, er jeg bare ligeglad med dem. For min sidste krone, den brænder jeg af på rejsen i morgen, og det er jeg ikke alene glad for. – *Næh, jeg er fuldstændig ligeglad.*

Spacey

Bush ikke velkommen

STOP BUSH OG FOGH!

Af Stop Terrorkrigen

Fogh og Bush er fælles om de samme sorte værdier, og Fogh er en solid støtte for USA's ambitioner om verdensherredømme. Det udelukker ikke, at de også er enige om at støtte EU-forfatningen, som nu er til folkeafstemning i en række lande. De skal bl.a. drøfte EU og styrkelse af 'den transatlantiske alliance'.

Alliancen mellem Bush og Fogh er den mest ødelæggende for Danmark og for Danmarks omdømme i verden, siden kollaboratørregeringen under besættelsen tilsluttede Danmark til den fascistiske Anti-komintern-pagt og reelt blev Hitlers krigsallierede.

For Bush er besøget et stop på vejen til G8-topmødet i Glenagles, Skotland, hvor massive demonstrationer længe har været planlagt. Det åbner den 6. juli og forsætter til den 8., så Bush tager direkte fra Danmark til åbningen samme dag – til nye protester. Bush er ikke velkommen, lige meget hvor han kommer!

Antikrigsinitiativet STOP TERRORKRIGEN opfordrer alle danskere, som er modstandere af George W. Bushs aggressive globale politik og af den reaktionære alliance mellem Bush og Fogh, til at tilslutte sig protesterne over hele landet i forbindelse med Bushs besøg.

Vi opfordrer de unge – studerende, lærlinge, gymnasie- og skoleelever – til allerede nu at forberede en varm velkomst.

Vi opfordrer politiske partier og organisationer af alle slags, antikrigsbevægelsen og de sociale bevægelser, fagforeninger og ungdomsorganisationer – alle progressive kræfter – til at slutte op bag protesten.

STOP BUSH!

En anden verden er nødvendig!

George W. Bushs Danmarksbesøg den 6. juli – med visit hos statsministeren og kongehuset – skal understrege den reaktionære alliance mellem USA og Danmark.

Den amerikanske præsident vil blive mødt med protester og massedemonstrationer med hoveddemonstrationen den 6. juli.

Den reaktionære alliance mellem Bush og Fogh baserer sig på aggressionskrig som i Irak, på tilsidesættelse af FN og international lov, en alliance for tortur og krænkelse af menneskerettighederne.

Anders Fogh har gjort det klart, at han vil følge Bush i nye aggressionskrige uden FN-mandat og vil bruge Danmarks plads i Sikkerhedsrådet til dette formål.

København 6. juli

Stop Bush

En anden verden er nødvendig

Onsdag den 6. juli kommer USA's præsident George Bush til Danmark. Anders Fogh har inviteret ham, fordi "de snakker så godt sammen".

Men det de snakker om er krig – privatisering – at de store selskaber skal bestemme mere – altså alt sammen noget, som kun gavner et lille privilegeret mindretal.

Vi vil gerne bruge lejligheden til at sige, at Bush *ikke* er velkommen – og at hans verdensorden er højst uønsket. – Vi opfordrer til at deltage i en:

Protest-demonstration

6. juli kl. 14

fra Axeltorv til Christiansborg (forbehold for ændringer)

Vi opfordrer fagforeninger, uddannelses-organisationer, globaliseringskritikere, miljøorganisationer, modstandere af islam-hetz, forkæmpere for demokrati og menneskerettigheder til at deltage – ja, kort sagt alle, som har en høne at plukke med Bush og hans verdenssystem. Der er dannet mange lokalgrupper til at opreklamere protesterne – kontakt os, hvis du vil være med til at gøre protesterne store.

stopbush.dk

info@stopbush.dk

Kontakt Helge Bo Jensen (tlf. 33933324) eller Jørn Andersen (tlf. 40300210) for yderligere info.

Den britiske satiriker Michael Dickinsons hjemmeside CARNIVAL OF CHAOS er blevet censureret væk fra internettet. Den blev lukket af Lycos - efter at Dickinson havde offentliggjort denne Bush-collage 'TYRANNENS BUKSER' som reaktion på billederne af Saddam i underbukser, som tabloidpressen svælgede i.

Billedterror måske? Dickinson har ikke fået nogen forklaring. I dag foregår bogbrændinger gennem tryk på en knap. I tidens løb har Dickinsons Carnival of Chaos leveret mange bidrag til Kommunistisk Politik - de vil fortsætte.

Ny terrorhetz: Bush kommer

Forberedelserne til Bush's uønskede Danmarksbesøg er i fuld gang: PET har travlt med at registrere og politisere

Den er sikker hver gang, antikrigsbewægelsen er i færd med at mobilisere til protest: Jyllands-Posten, TV2 Nyhederne og PET samarbejder om at hetz mod (nogle af) krigsmodstanderne for at skræmme folk væk fra protester ved at fremstille disse som 'rabiater' og 'yderligtgående'.

Op til den internationale demonstrationsdag den 19. marts gik det på, at krigsmodstandere ønskede at se danske soldater dræbt, fordi mange støtter den væbnede modstandskamp. Det forhindrede imidlertid ikke folk i at komme til demonstrationerne.

Det vil det heller ikke gøre, når Bush ankommer den 6. juli, selvom man i

den anledning har fundet ud følgende:

"I Danmark opererer stærke tilhængere af oprøret i Irak mod den internationale koalition under ledelse af USA. Det har fået Politiets Efterretningstjeneste, PET, til at overvåge, hvilke forbindelser den tidligere irakiske diktator Saddam Husseins nu forbudte Baath-parti eventuelt har her i landet. PET interesserer sig ikke mindst for "Komiteen for et Frit Irak", der på hjemmesiden Fritirak.dk bringer oversatte taler af Saddam Husseins tidligere næstkommanderende, Izzat al-Douri."

Et Saddam-parti på europæisk planer angiveligt ved at blive opbygget med centrum i Komiteen for et Frit Irak, som opererer på grænsen af terrorloven (ja, faktisk er terrorister)...

Og så er det hele løgn og opspind, svinske intriger udklækket af reaktionære journalister, efterretningsfolk og såkaldte eksperter, som den anti-arabiske og pro-zionistiske lektor på Syddansk Universitet Helle Lykke Nielsen,

der aldrig ved hvad hun taler om.

Komiteen for et Frit Irak er en del af den brede danske krigsmodstand og leverer oplysning om modstandsbevægelsen i Irak – oplysninger, som censureres bort i de krigsførende danske medier. Derfor vil man finde udtalelser og materiale fra den shia-muslimske al-Sadr, sunnimuslimske modstandsorganisationer, det af krigskoalitionen for-

Absurde anklager skal miskreditere reel information om Irak

I Jyllands-Posten og TV2 den 6. juni kædes Komiteen for et Frit Irak sammen med et såkaldt Saddam-parti, der skulle være under dannelse "i Europa og måske i Danmark", og der rejses sågar beskyldninger om, at vi opfordrer til terror.

Vi vil gerne slå fast, at sammenkædningen mellem os og den angivelige dannelse af et "Saddam-parti" er helt uden hold i virkeligheden og dybt absurd. Det samme gælder anklagerne om opfordring til terror.

Vi vurderer denne hetz som et forsøg på at kriminalisere den politiske protest og at bruge terrorlovgivningen til at knægte ytringsfriheden.

Desuden opfatter vi hetzen mod os som et usagligt forsøg på at miskreditere og undertrykke de kræfter, der er kritiske over for den ulovlige besættelse af Irak, og som støtter den legitime irakiske modstand mod den.

Vi vil derfor gerne understrege følgende:

Komiteen for et Frit Iraks formål er at lave oplysningsarbejde om besættelsen af Irak og dens konsekvenser for den irakiske befolkning. Dette gør vi blandt andet på vores hjemmeside, www.fritirak.dk, hvor vi også giver rum for de irakiske stemmer, der ellers aldrig høres her i landet, det vil sige den irakiske modstandsbevægelse i dennes bredeste forstand.

Vi har bragt og vil fortsætte med at bringe udtalelser og analyser fra forskellige dele af den irakiske mod-

standsbevægelse, inklusive Iraks Baath-parti, som den torturerende besættelsesmagt har forbudt i Irak.

Det er vores opfattelse, at viden om modstandsbevægelsens holdninger er afgørende for at forstå virkeligheden i Irak.

Modstandsbevægelsen, som den amerikansk ledede besættelsesmagt i lighed med andre besættelsesmagter før den kalder "terrorister", har en enorm folkelig opbakning, hvilket dens resultater vidner om: 13 lande har den allerede sendt ud af Irak, og den har tvunget supermagten USA ud i store vanskeligheder.

Vi bidrager til at øge den danske befolknings forståelse af det, der foregår i Irak, en forståelse, som besættelsesmagten og dens klakører ikke ønsker, fordi de uhindret vil kunne fortsætte med deres nye løgne om "demokrati" og "genopbygning" i Irak, som afløste de gamle løgne om Iraks masseødelæggelsesvåben og forbindelser til

budte Baath-parti, fra Iraks Patriotiske Alliance og fra øvrige reelt eksisterende modstandsorganisationer. Man vil derimod ikke finde fundamentalistisk al Zarqawi-materiale – dette bekvemme spørgsmål for besættelsesmagterne, som optræder i alle de borgerlige medier.

Komiteen for et Frit Irak er heller ikke 'Saddam-tilhængere'. Hvad enten man kan lide det eller ej var Saddam Iraks legitime præsident, internationalt anerkendt som sådan, før han blev væltet af en ulovlig krig og taget til fange af amerikanerne, der nu har overdraget ham til en skueproces hos deres marionetregering. Det irakiske folk har ikke afsat Saddam Hussein og er ikke blevet spurgt herom. Saddam Hussein er krigsfange – og kan ikke forvente en retfærdig rettergang.

At påpege dette gør ikke Komiteen for et Frit Irak til Saddam-tilhængere eller tilhængere af hans politik.

Krigstilhængerne har hele vejen igennem bygget deres argumenter på løgn. De fortsætter uhammet.

Al-Qaida, da de blev afsløret.

Vi vil slutteligt konstatere, at krigen mod og besættelsen af Irak er ulovlig, i modstrid med international ret, og at modstand mod en besættelsesmagt med alle midler er legitim ifølge samme internationale ret.

Vi støtter den legitime irakiske modstandskamp og mener, at alle besættelsestropper, herunder de danske, bør forlade Irak øjeblikkeligt og give irakerne deres land tilbage.

På vegne af

Komiteen for et Frit Irak
Carsten Kofoed, talsmand

Irakkomiteen i Malmø

"Vi vil aldrig acceptere, at solidaritet med et undertrykt folk kriminaliseres"

Danske nyhedsmedier fremfører, at hvad de kalder 'Saddam-tilhængere' er aktive i Danmark, og udpeger specielt Komiteen for et Frit Irak, fordi denne på sin hjemmeside www.fritirak.dk giver plads til udtalelser fra blandt andre Izzat Al-Douri, fungerende formand for det irakiske Baath-parti.

Både det danske sikkerhedspolitis operative chef og en såkaldt Mellemøst-forsker udtaler sig i medierne og hævder, at Komiteen tangerer grænserne for, hvad der er lovligt.

- *Det er i så fald en meget bemærkelsesværdig lov, siger Anders Püschel, formand for Irakkomiteen i Malmø, som gennem lang tid har samarbejdet med sin danske søsterorganisation.*

- *Hvis Komiteens arbejde er ulovligt, så ville omverdenens solidaritet med den danske modstandsbevægelse under den tyske besættelse i fyrreerne også have været ulovlig. Den danske regering påstår, at den ved at deltage i besættelsen af Irak bidrager til en demokratisk udvikling af landet. Samtidig indskrænker Danmark borgerrettighederne for dem, som kritiserer den danske regerings Irak-politik. Det hænger ikke sammen.*

- *Komiteen for et Frit Irak arbejder hårdt for at informere det danske folk om besættelsens virkelige karakter, siger Åsa Henriksson, medlem af bestyrelsen for Irakkomiteen. - Det er helt naturligt, at man også publicerer de udtalelser, som kommer fra forskellige grene af modstanden i Irak.*

Har Irakkomiteen i Malmø samme indstilling?

- *Ja, selvfølgelig, svarer både Anders Püschel og Åsa Henriksson, som fortsætter: - Vi tager ikke stilling hverken for eller imod forskellige grupper, som deltager i den irakiske modstandskamp. Vi støtter modstanden – punktum.*

Selv om de er terrorister?

- *Hvad er terrorisme? spørger Åsa*

Terrorist - hvem?

Henriksson. - *Irakere, som fører væbnet kamp mod okkupationen af deres land, kaldes for terrorister, fordi de er imod den politik, som Bush-regimet vil gennemføre i Irak, mens besættelsesmagtens soldater, tilmed danskere, som bevisligt har tortureret, voldtaget og koldblodigt myrdet irakiske mænd, kvinder og børn kaldes frihedskæmpere, fordi de er Bush-regimets lydige redskaber.*

- *Selvfølgelig er der ingen, som støtter terrorhandlinger mod uskyldige civile irakere, men vi mener ikke, at det er omverdenens opgave at trække de nødvendige grænser for, hvad irakerne kan gøre i deres befrielseskamp. De grænser kan kun irakerne selv drage.*

- *Vi er oprørte over den hetz, som vores danske søsterorganisation udsættes for, siger Anders Püschel. - Og nu kan vores egen organisation og andre i Sverige, som har samme målsætning, blive udsat for det samme.*

Er I bange for det?

- *Vores opfattelse af besættelsen af Irak deles af et stort antal svenskere, og også en hel del kendte folk, svarer Anders Püschel. - Det giver en vis sikkerhed. Hvis den svenske regering forsøger at forbyde os, må man også sætte avisredaktører, rigsdagsmedlemmer og populære forfattere på anklagebænken. Det vil man nok helst undgå.*

- *Vi vil aldrig acceptere, at solidaritet med et undertrykt folk kriminaliseres, slutter Åsa Henriksson.*

Lad jer ikke narre ind i det politiske spil! Hold fast i modstanden!

Af Izzat Al-Douri

Izzat Al-Douri er fungerende formand for Iraks Baath-parti, slutningen af maj 2005. Al-Douri var næstformand i Revolutionsrådet, det selvstændige Iraks højeste organ. Løsrevne dele af denne artikel har været vidt og bredt citeret i presse og TV. Her er den i sin helhed – et åbent brev til Al-Douris partifæller i den irakiske modstand

Kære kammerat i modstanden.

Jeg sender dig mine hilsner og lykønskninger i anledning af din enestående succes i modstandskampen. Jeg forventer, at du sammen med vores kammerater i ledelsen af partiets afdelinger indgående vil studere alle trækene ved den politiske proces, studere det grundlag, på hvilket det politiske spil hviler samt dettes hensigter, således at vi ikke påvirkes til at blive en del af det spil, hvis hovedformål er at tjene besættelsesmagten og dens forræderiske lakajer.

Et af besættelsesmagtens hovedmål er oprettelsen af et regime, det vil sige en organiseret, valgt regering med udøvende organer, et juridisk system samt alle de andre institutioner, der udspringer fra det, altså politi, hær, sikkerhedstjeneste, efterretningsvæsen, kommunalråd, provinsråd osv. Besættelsesmagten ønsker, at dette regime opnår en eller anden form for stabilitet. Derefter vil man sætte et hårdt angreb ind på partiet og modstandsbevægelsen.

Derfor: Dette besættelsesmagtens første mål udgør faktisk et særdeles farligt våben, som den håber på at kunne

bruge til at tilintetgøre partiet og modstandsbevægelsen. Det var med dette mål i sigte, at de kræfter, der deltager i det politiske spil, arbejdede for at tiltrække dig til ideen om forhandlinger og møder med forræderne og besættelsesmagten. De forsøgte at få dig til at deltage i valget (afholdt den 30. januar 2005, o.a.) og at blive en del af marionetinstitutionerne.

Men fra starten besluttede vores parti, at vores medlemmer kun ville være til stede i disse institutioner – og det i et meget begrænset antal og kun i de vigtigste institutioner – for at indsamle informationer, så vi kan gennemtrænge institutionernes sikkerhed og dermed gøre det lettere for os at tilintetgøre dem. Og takket være Gud er vi lykkedes en hel del med at gøre netop det.

Jeg opfordrer dig til at være forsigtig og på vagt, så vi ikke gradvist bliver truk-

**DOKUMENTATION:
ARTIKLEN PET IKKE VIL HA'
DU SKAL SE**

ket ind i fjendens plan. Det er utilladeligt for os at placere os selv i en container med råddenskab med den undskyldning, at vi vil forsøge at gøre den ren. Den korrekte indstilling er at smadre containeren og den råddenskab, som findes inde i den.

Så vær opmærksom på ikke at deltage i nogen som helst af de aktiviteter, som besættelsesmagten eller dens lakajer sætter i gang. Vores position er afvisning af alt officielt, der er blevet oprettet af besættelsesmagten, dens lakajer og spioner. Vi står for fuldstændig modstand og hellig krig. Vi må ikke give besættelsesmagten og dens lakajer nogen som helst mulighed for at bedrage, vildlede og svække partiet eller

Izzat Al-Douri

påvirke modstandens moral.

Jeg forventer, at partiet står urokkeligt fast på hellig krig og mobilisering af folket bag mujahidinerne ved at vække folket til oprør mod besættelsen og overlade de politiske forbindelser til den politiske ledelse.

Afvis alle valg! Boykot dem massivt, og forhind dem, hvor det kan lade sig gøre! Drøb forræderne og lakajerne! Forfølg dem, og gør det af med dem! Tillad ikke nogen for form stabilitet, fordi den tjener fjenden og hans lakajer. Det er ikke tilladeligt for os at spille rollen som loyal opposition til forrædere, agenter og lakajer i det politiske spil, som fjenden ønsker at trække os ind i, et spil, som i virkeligheden er hans plan for at tilintetgøre os.

Hold fast i modstanden! Væk folket til oprør og modstand! Giv folket al mulig hjælp og opmuntring! Forbliv trodsig og ubøjelig i din hellige krig og med hensyn til vores arabiske nations evige kald.

Oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak fra "Letter from the militant leader of the Iraqi Resistance Izzat Ibrahim ad-Duri"

Albasrah.net, 27. maj 2005,

DKU: Lige løn for lige arbejde!

Om aftenen søndag den 29. maj udførte DKU en aktion mod den blokaderamte Tom Bringsværds hus i Byskov. Personer fra DKU trængte ind på hans ejendom og skrev med blå spraymaling på huset *Lige løn for lige arbejde* – refererende til den underbetalte polske arbejdskraft, Tom Bringsværd benytter sig af.

DKU's talsmand Peter Hansen udtaler:

"Trods blokade fra LO fortsætter Tom Bringsværd med at bruge underbetalt polsk arbejdskraft til at renovere sin sommerresidens på Klodsskovvej 95 i Byskov. Vi kan ikke tillade, at han udnytter polakkerne på en sådan måde og på samme tid fungerer som international løntrykker ved at tilbyde billig arbejdskraft i Danmark."

Søndag eftermiddag før DKU's aktion var polakkerne i fuld gang med at arbejde, og da Tom Bringsværd jo hæver sig selv over den danske overenskomst, er der ingen overtidstillæg til polakkerne.

Peter Hansen fortsætter:

"Ikke nok med, at han underbetaler pr. time. De arbejder også længere tid

Lige løn for lige arbejde!

Den norske skibsredder Tom Bringsværds hus der bygges af underbetalte polakker. (Se artiklen side 10)

og flere dage. Det ser sort ud for de danske arbejdere, hvis det bliver dagligdag, at man må importere arbejdskraft fra udlandet, som ikke er organiseret i Danmark og ikke arbejder efter vores overenskomster!"

Polakkernes andre vilkår er heller ikke noget at skrive hjem om. Et skur, som de sover i, og et eksternt 'toilet' er,

hvad Tom Bringsværd har stillet til rådighed. Vilkår, der igen underminerer den danske overenskomst!

Peter Hansen afslutter:

"Der er ingen tvivl om, at Tom Bringsværd ved, hvad han gør! DKU vil ikke se stiltiende til, mens ham bare fortsætter sin beskidte forretning. Nu har vi advaret ham, så må han fortsætte – hvis han har lyst!"

DKU hilser Nej'et velkommen

Det franske nej er et internationalt nej, der må runge i hele Europa. Det er et nej til forringelse af velfærd. Det er et nej til et arbejderfjendsk EU. Det er et nej til et militariseret EU.

Kristian Dalgaard fra DKU's ledelse udtaler: *"Tillykke Frankrig – og tak. I har givet os muligheden for at stoppe det nyliberale korstog, der skyller hen over Europa og verden."*

DKU har samme dag, som afstemningen i Frankrig fandt sted, lavet en aktion mod den blokaderamte Tom Bringsværd, der netop er rettet mod EU's undergravning af arbejdernes rettigheder og undergravningen af det danske overenskomsts system. EU har længe rettet angreb mod arbejderne, og den nye forfatningstraktat vil forværre arbejdernes situation yderligere.

"DKU's aktion er også en solidari-

Glade danske unionsmodstandere fejrer det franske NON foran den franske ambassade i København

tetshilsen til det franske folk. Vi må sammen kæmpe imod den nyliberale, imperialistiske og arbejderfjendske dagsorden," forklarer Kristian, men understreger samtidig, at *"aktionen ikke var rettet mod de polske arbejdere,*

men derimod det løntrykkersystem, som EU er ved at bygge op med servicedirektivet."

Nej'et må have den entydige konsekvens, at traktaten ikke kan ratificeres. Den må forkastes, og afstemningerne må stoppes. Danmark har tidligere selv været tvunget til en omafstemning, fordi politikerne ikke ville acceptere et nej. DKU opfordrer den danske arbejderklasse, den danske ungdom, ja, hele Danmark til at vise solidaritet med det franske nej. Et nej er et nej!

**Danmark ud af EU,
EU ud af verden!**

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
DKU**

Meza tvunget væk

Oliekrigen i Bolivia fortsætter

De latinamerikanske folks oprør mod den nyliberalistiske globalisering fortsætter. I april var det Ecuador – og nu har bolivianerne afsat en præsident i lommerne på USA og de multinationale.

Næsten fire ugers strejker, marcher, demonstrationer og protester for nationalisering af den bolivianske gas og olie kulminerede med den største demonstration i flere årtier i hovedstaden La Paz mandag – og tvang præsident Carlos Meza til at indgive sin afskedsbegæring.

Den månedlange uro har omfattet bloka-der og besættelser af olieproduktionen og transporterne og en række sammenstød mellem politi og demonstranter.

Det begyndte efter en beslutning fra Meza den 17. maj om en ny olielov, der ville øge skatterne for de multinationale selskaber, men som langtfra imødekom de folkelige krav. Bolivia regnes som Latinamerikas fattigste land, men det har kontinentets næststørste oliereserver.

Titusinder begyndte at protestere og aktionere og stillede krav om nationalisering af olien, om Mezas tilbagetræden og dannelsen af en ny forfatningsgivende forsamling til erstatning af parlamentet (Nationalkongressen). Politi blev sat ind mod demonstranterne – og tåregas og knippelsuppe blev hverdagskost.

Det udviklede sig til den største protestbevægelse i årtier. I sit indhold er den vendt mod den imperialistiske globalisering og er en markant hilsen til G8-topmødet i Skotland i næste måned.

Hundretusinder har deltaget i protesterne – arbejdere, fattige bønder, studerende, fagforeninger, sociale bevægelser, de oprindelige folk..

Det er anden gang på 20 måneder, den bolivianske oliekrig tvinger en præsident væk.

Mesas forgænger, Gonzalo Sanchez de Lozada, blev også tvunget væk, fordi han ikke ville nationalisere olien.

Den store folkelige kamp dengang

La Paz 6. juni

blev kaldt for 'oliekrigen', der kulminerede med opstanden i oktober 2003, og begivenhederne i de seneste uger ligger direkte i forlængelse af den. Lozada var ansvarlig for oliekontrakter med transnationale selskaber, som på det nærmeste forærede Bolivias vigtigste naturressourcer væk.

Meza var Lozadas vicepræsident og kom til magten, da han lovede at gennemføre 'Dagsordenen fra Oktober': nationalisering af olien, at finde og straffe de ansvarlige for de 67 demonstranter, som blev dræbt under opstanden, samt at indkalde til en forfatningsgivende forsamling, som skulle nyskrive landets grundlov, så den gav fulde rettigheder til landets indfødte befolkning, der også udgør dets flertal.

Han holdt ingen af disse progressive løfter, og den 17. maj brast tålmodigheden.

Bolivianerne havde ventet længe nok på de lovede reformer. Et forsøg fra Mezas side den 2. juni på at stoppe protesterne ved at udskrive parlamentsvalg og folkeafstemninger om autonomi for de rigeste provinser var uden resultat. De øgede tværtimod vreden, som kulminerede med massedemonstrationen i La Paz den 6. juni – og med Mezas midlertidige flugt og senere tilbagetræden.

Samtidig truer højrefløjens, oligarkiet og dets væbnede kræfter, som støttes af den amerikanske imperialisme, med

'borgerkrig'.

De dramatiske og heroiske begivenheder i Bolivia er endnu et eksempel på et kontinent på kanten af opstand og revolution. April-opstanden i Ecuador og juni-opstanden i Bolivia bekræfter analysen fra de marxistisk-leninistiske og revolutionære partier i sluterklæringen fra det 8. internationale seminar 'Revolutionens problemer i Latinamerika' i Ecuador, december 2004, betitlet "*Latinamerika: En skyttegrav, en flod, en vulkan*". Det hedder her:

" I Latinamerika er der voldsom social uro, folkenes bevidsthed og massebevægelserne er i udvikling. Der er ikke længere ebbe i klassekampen; tendensen i dag går mod en genoplivning og yderligere fremadskridende udvikling af kampen. Det stærke ønske om forandring uddybes, og brede sektorer forstår, at denne forandring kun vil komme som følge af store anstrengelser, som resultat af folkenes kamp."

De folkelige og sociale bevægelser udgør en alvorlig hindring på vejen for den amerikanske imperialismes planer om Latinamerika som et dollarkontrolleret frihandelsområde og militært baseområde for USA. Begivenhederne på det latinamerikanske kontinent er en væsentlig del af nutidens revolutionære processer og den globale folkelige modstand mod imperialismens og i særdeleshed USA-imperialismens aggression.

Latinamerika: En skyttegrav, en flod, en vulkan

*Sluterklæring fra det 8. Internationale
Seminar
"Revolutionens Problemer i Latinamerika".
13-17. december 2004, Quito, Ecuador*

Opmuntret af opsvinget i arbejdernes og folkenes kamp i Latinamerika og verden har de organisationer, som underskriver denne erklæring, mødtes i Quito, Ecuador, for at udveksle erfaringer om drivkræfterne i den politiske aktion for at bringe kampen for arbejderklassens og folkenes frigørelse til sejr.

Vi aktionerer mod strømmen i konfrontation med den offensiv, som den amerikanske imperialisme har indledt mod folkene for at befæste sig som hegemonistisk magt i konkurrence med andre imperialister og imperialistiske blokke om kontrol med markeder og indflydelsessfærer.

Baseret på brugen af militærmagt truer USA og dets allierede folkene og agerer imod dem. Afghanistan og Irak var de første ofre for dette nye angreb, men listen over militære og politiske mål er større og omfatter lande på alle kontinenter.

Imidlertid er militarismen og interventionerne stødt på folkenes modstand, kampberedthed og aktioner.

I Irak udformes en heroisk national befrielseskrig, mens USA fremmer en ulovlig valgproces, som forsøger at legitimere et påstået demokratisk regime; i Palæstina slås folket heroisk for oprettelsen af en palæstinensisk stat, i kamp mod den israelske zionisme, spydspidsen i Mellemøsten for regeringen i Washington; også i Afghanistan går modstanden fremad. I solidaritet med disse og andre folk og i kraftfuld fordømmelse af Yankee-militarismen er en stærk masseprotestbevægelse i færd med at udvikle sig på internationalt plan.

Men lugten af yankee'ernes krudtrøg breder sig ikke bare over fjerntliggende lande; på denne halvkugle fortsætter interventionsplanerne også deres gang. De politiske og økonomiske bestræbelser på at føre Plan Colombia – Patriot-Planen – op på et nyt niveau går videre; USA har etableret militærbaser i forskellige lande og har planer om at opføre dem endnu flere steder; forsøgene på at destabilisere Cuba og Hugo Chavez' regering i Venezuela fortsætter, men de vil støde ind i disse folks modstand og i modstanden fra alle folk på de amerikanske kontinenter.

For at konsolidere sin økonomiske og politiske kontrol over regionen, for at imødegå sin krise og for at konkurrere ud fra en stærkere stilling på verdensmarkedet forsøger den amerikanske imperialisme – i skarp konkurrence med de øvrige imperialistmagter – at etablere og kontrollere et særligt regionalt marked, som alene tjener dens monopolvirksomheder.

Til dette formål har den oprettet Det Amerikanske Frihandelsområde (FTAA) og Frihandelsaftalen. Men disse bestræbelser støder op imod massernes aktioner, som har tvunget imperialisterne og de servile oligarkier til at udskyde gennemførelsen af FTAA til et senere tidspunkt end januar 2005, som de ellers havde planlagt.

Latinamerikas oprindelige folk i bevægelse (Bolivia)

Arbejderne og folkene affinder sig ikke med undertrykkelse og udbytning, med sult, arbejdsløshed og de forfærdelige livsbetingelser, som kapitalismen og det udenlandske herredømme har skabt. De har rykket fra utilfredshedens nødskrig og klager til den åbne protest, til partielle og generelle massemobiliseringer til aktioner, der forlanger deres rettigheder indfriet, til afgørende sociale forandringer.

I Latinamerika er der voldsom social uro, folkenes bevidsthed og massebevægelserne er i udvikling. Der er ikke længere ebbe i klassekampen; tendensen i dag går mod en genoplivning og yderligere fremadskridende udvikling af kampen. Det stærke ønske om forandring uddybes, og brede sektorer forstår, at denne forandring kun vil komme som følge af store anstrengelser, som resultat af folkenes kamp.

Forskellige begivenheder bekræfter dette. Der er intet land, som ikke har mærket massemobiliseringerne på sit eget territorium.

De folkelige opstande og oprør i Ecuador, Argentina og Bolivia, blokaderne af landeveje, lammelserne på regionalt og nationalt plan og i forskellige økonomiske sektorer næres af den kampånd, som er til stede hos arbejderne, ungdommen, de oprindelige folks bevægelse, bønderne, de jordløse, pensionisterne, kvinderne, de småhandlende, kort sagt alle, som lider under følgerne af den anti-folkelige, neoliberal udsalgspolitik, som Den Internationale Valutafond, IMF, forlanger gennemført. Dette finder oven i købet sted i Chile, det land, som er blevet fremvist som modellen for den nyliberalistiske politik's 'levedygtighed'.

I bestræbelserne på sociale forandringer har folkene i nogle lande, som i Venezuela, Ecuador, Brasilien og Paraguay, bragt demokratiske og progressive valgprogrammer til sejr, selvom de ikke alle har været i overensstemmelse med folkenes programmer og forhåbninger, og nogle af disse tilmed er blevet forrådt.

Hvad der er vigtigt, er, at folkene i disse valgprogrammer så et middel til at gå til modstand mod oligarkierne og den

udenlandske indflydelse, at de var og er folkelige forsøg på at opnå suverænitet, uafhængighed, frihed og social forandring.

I Venezuela var folket årsag til nederlaget for det amerikansk-dirigerede kup, som forsøgte (og som stadig forsøger) at gøre en ende på en regering, som har forsvaret landets og folkets værdighed, og som frontalt har afvist den amerikanske imperialismes politik.

Massernes kamp i Colombia, de politiske aktioner og oprørsstyrkernes kamp mod Uribe pro-imperialistiske regering vinder fremgange og sympati blandt folkene.

I disse aktioner og kampe har vi – de revolutionære organisationer – været med, spillet vores politiske rolle og brugt vores erfaring til udviklingen af arbejderne og folkenes klassebevidsthed, organisering og kamp. Vi anstrenger os for at hæve den folkelige enhed til nye højder gennem fronter for aktion og kamp, i valgalliancer, i solidaritetsbevægelser, i politiske fronter, med forslag af programmatisk karakter.

Vores virksomhed har som mål at befæste arbejderklassens ledende rolle, at vinde de brede masser for revolutionen og orientere dem i den retning, vi arbejder, for at akkumulere revolutionære kræfter. Vi konfronterer de herskende klasser og imperialismen ved at anvende de mest forskelligartede kampformer, afhængigt af de behov og politiske betingelser, som er skabt i hvert enkelt af vores lande.

I Latinamerika er der gunstige betingelser for udviklingen af massekampen for revolutionære organisationers aktioner. Baseret på arbejderklassen og folkenes historiske kamperfaringer bekræfter vi gyldigheden af brugen af massernes revolutionære vold for at erobre magten.

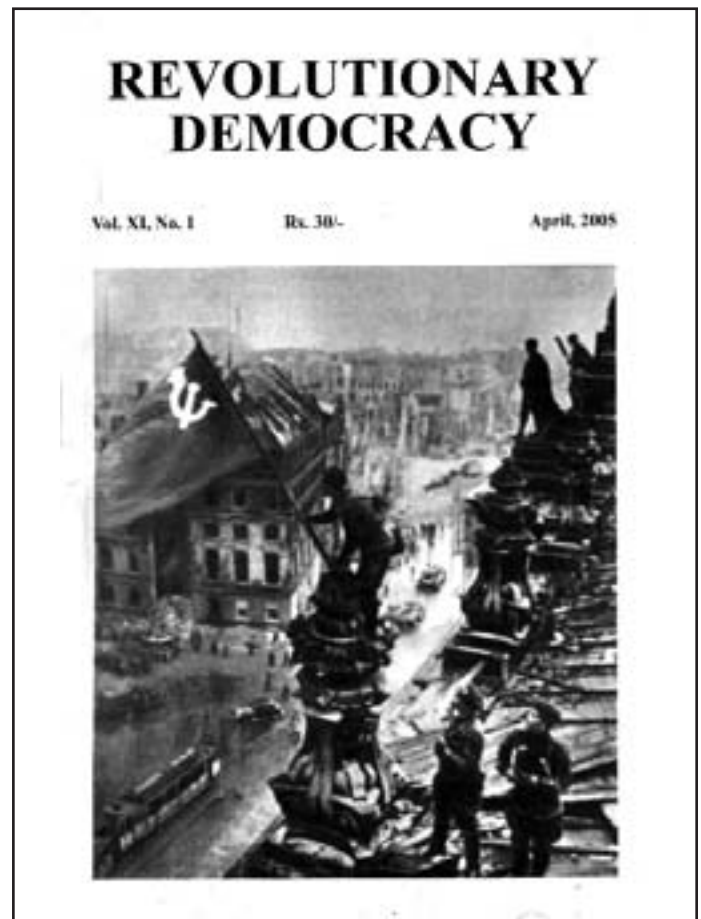
De latinamerikanske massers kamp er endnu en stærk strøm i den kamp, som arbejderne og folkene fører i Asien, Afrika og Mellemøsten mod imperialistmagterne. Disse folks aktioner flyder sammen med proletariatets og folkenes kamp i de udviklede kapitalistiske lande.

Alle disse kolonner bør forene sig i en stor **Anti-Imperialistisk Front**, som – snarere end at være udtryk for en enkelt organisme – omfatter folkenes, de revolutionæres, patrioternes og demokraternes fælles kamp.

Vores opgave er at besejre imperialistisk dominans og de lokale herskerklassers udbytning, at sætte en stopper for den amerikanske imperialismes krigsplaner og også for dens økonomiske planer. Dette er vores ufravigelige opgave for at forsvare vores suverænitet, vores naturressourcer og miljøet, og for at bevare folkenes kulturelle identitet, ansigt til ansigt med den ideologiske offensiv. Vores kamp er for revolutionens sejr, for folkemagtens erobring og for socialisme.

Endnu engang forener vi vores stemmer i støtte til og solidaritet med alle verdens folk, som kæmper for det daglige brød, frihed og revolutionen, i dette America Latina, som er en vulkan – ikke bare for, hvad der vil komme, men for, hvad der sker nu. Vi revolutionære på denne del af kloden vil slå for at være på højde med tiden og opfylde det ansvar, som historien har pålagt os.

Quito 17. december 2004

*Det internationale marxistisk-leninistiske tidsskrift
'Revolutionary Democracy', april 2005*

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti
 Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti
 Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion)
 Colombias Kommunistiske Parti (marxister-leninister)
 Colombias Kommunistiske Parti Maoister
 Bevægelsen for Folkets Grundlovgivende Forsamling –
 Colombia
 Arbejderpartiet Kommunisterne – Danmark
 Kommunistisk Arbejderparti – Den Dominikanske Republik
 Bevægelsen for Uafhængig, Enhed og Forandring – Den
 Dominikanske Republik
 Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti
 Den Demokratiske Folkebevægelse – Ecuador
 Ecuadors Revolutionære Ungdom
 Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti
 Tysklands Marxistisk-Leninistiske Parti
 Mexicos Kommunistiske Parti (marxister-leninister)
 Perus Kommunistiske Parti (marxister-leninister)
 Den kommunistiske organisation Oktober – Spanien
 Det Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti – Tyrkiet
 og Nordkurdistan
 Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti
 Ray O. Light Organisation – USA
 Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti
 Utopia Organisationen – Venezuela

Revolutionary Democracy fylder 10 år

Det engelsksprogede marxistisk-leninistiske politiske og teoretiske tidsskrift Revolutionary Democracy er nu udkommet i 10 år og har etableret sig som det vigtigste internationale kommunistiske tidsskrift i dag.

Det fylder en bog – hvert nummer er på et par hundrede sider – og det er nu kommet to gange årligt gennem de seneste 10 år. Det hedder Revolutionært Demokrati og har udviklet sig til et uundværligt og uomgængeligt magasin for hele den internationale kommunistiske bevægelse.

Redaktøren hedder Vijay Singh, historiker og universitetslærer med bopæl i Delhi, Indien, hvorfra bladet også udgives og distribueres over hele verden med en redaktionsstab spredt ud over kontinenterne.

Tidsskriftet opfylder en lang række formål. En del af stoffet analyserer Indien og revolutionens problemer der, ligesom også Asien og den revolutionære kamp på dette kontinent fylder en del. Det er samtidig blevet mere og mere velorienteret i den globale klassekamp og bringer mange analyser, især fra de marxistisk-leninistiske partier, af situationen på de forskellige kontinenter, herunder meget stof fra det afrikanske og latinamerikanske kontinent. Samtidig har det særdeles gode kontakter og materiale fra det tidligere Sovjetunionen.

Revolutionært Demokrati bringer også vigtige dokumenter fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, såsom materialerne fra dets årlige samlinger eller erklæringerne fra seminarerne 'Revolutionens problemer i Latinamerika'.

Tidsskriftet indskrænker sig imidlertid ikke kun til materiale fra partierne tilknyttet IKMLPO. I det seneste nummer (april 2005) finder man f.eks. en artikel af Baburam Bhattarai fra Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) om revolu-

tionen i Nepal og et interview med Sammi Alaa fra Iraks Patriotiske Alliance i forbindelse med det seneste World Social Forum i Brasilien.

Og det bringer inspirerende nye analyser – som i dette nummer Rafael Martinez' fremragende artikel 'Che Guevara and the Political Economy of Socialism', som påviser, at Che som cubansk industriminister udviklede en økonomisk strategi, som baserede sig på Stalin-tidens erfaringer under nye nationale og internationale betingelser, og som imødegik både trotskisternes og sovjetrevisionisternes forestillinger! Som bekendt kunne Che ikke gennemføre sin politik – de nye revisionistiske, sovjetiske teorier 'besejrede' den cubanske revolution.

Hvert eneste nummer bringer også vigtige dokumenter fra den socialistiske verdenskultur – forfattere som Hikmet, Brecht og mange andre, mere eller mindre kendte.

Men hvad der nok har skabt den største begejstring for tidsskriftet rundt om i verden, er dens offentliggørelse af hidtil ukendte dokumenter fra Sovjetunionen og Komintern, ikke mindst baseret på åbningen og adgangen til de sovjetiske arkiver gennem det seneste årti. Det har ført til afsløring af mange borgerlige, trotskistiske og revisionistiske myter om Stalin-tiden.

I det nye nummer offentliggøres f.eks. i anledning af 60-året for sejren over fascismen en samtale mellem Stalin og Molotov og den britiske udenrigsminister Eden i 1935, Stalins direktiver til Molotov i forbindelse med et besøg i Berlin i november 1940 (!) og hans diskussioner med Charles de Gaulle i december 1944.

Jubilæumsnummeret bringer også hilsener fra partier og kommunister i en lang række lande, som Nexhmije Hoxha (Albanien), der takker for dets artikler om Albanien og Enver Hoxha, fra Nina Andrejeva og Viktor Anpilov (Rusland), Pablo Miranda (Ecuador), Andy Brooks (New Communist Party, UK), Michael Lucas (North Star Compass, Canada), Ejaz Ghani (Pakistan), Prakash Rao (Indiens Kommunistiske

Ghadar Parti) og mange andre.

I Klaus Riis' hilsen på vegne af Kommunistisk Politik og APK hedder det bl.a.:

'Som et teoretisk og politisk marxistisk-leninistisk tidsskrift af meget høj kvalitet med en imponerende spændvidde af temaer og arbejdsfelter har Revolutionært Demokrati ydet et stort bidrag til dannelsen og orienteringen af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i det seneste årti af rablende kontrarevolution og genoplivning af arbejderklassens og folkenes kamp.

Revolutionary Democracy er et tidsskrift af reel international betydning. Vigtigheden af udgivelsen af et sådant magasin udgivet på engelsk – baseret i Indien, men med et sandt globalt perspektiv – er indlysende. Det fortjener støtte og samarbejde fra alle marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter i dets videre verdensomspændende udbredelse.'

Ved et stort møde i Delhi den 5. marts i anledning af 10-års-jubilæet med temaet 'Kommunistisk teori og praksis i dag' erklærede redaktøren Vijay Singh med henblik på forholdet mellem det indiske udgangspunkt og de globale problemer, den revolutionære udvikling står over for, at 'Revolutionært Demokrati kan kun være af værdi, hvis det behandler de problemer, som den kommunistiske bevægelse som helhed står over for' og inviterede til et fortsat og fornyet konstruktivt samarbejde omkring det.

Vi skal opfordre Kommunistisk Politik læsere til at stifte bekendtskab med Revolutionary Democracy. Det kan bestilles gennem Oktober Bogbutikker eller direkte fra redaktionen. Abonnementsprisen er under 100 kr. pr. årgang, indbefattet postforsendelse fra Indien.

Det kan bestilles på følgende e-mail: editor_revdem@rediffmail.com.

Det har også en hjemmeside, hvor man kan finde artikler fra forrige årgange og oversigter over de seneste numre samt en række nye artikler:

www.revolutionarydemocracy.org

EU-grundloven må ikke komme ud

Et flertal i Folketinget har endeligt afvist at lade EU-grundloven husstandsomdele til befolkningen.

- Nej-sigerne har gennemhullet alle argumenter imod en husstandsomdeling af EU-grundloven. Statsministeriets grove overdrivelse af prisen er afsløret som uden hold i virkeligheden. Det er ikke prisen, der er problemet. Argumentet om tvangslæsning er også

grotesk, da husstandsomdelte telefonbøger jo heller ikke er tvungen. Problemet er frygten for, at befolkningen siger fra, når de læser indholdet - sådan som befolkningen i Frankrig gjorde det efter en husstandomdeling af EU-grundloven, udtaler Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Sandheden er ilde hørt EU-grundloven må ikke komme for meget ud.

Hold kæft -

- hvor du smasker, - sid nu ordentligt,
- ikke rode i maden, - dæmp dig nu lidt,
- ikke sidde og lufte ud ved bordet,
- vent du bare til vi kommer hjem,
- nej, - det var ikke hunden men konen han talte til
- eller som politikerne taler til befolkningen,
- hvis denne har sine egne meninger,
- og derved trodser de på bjerget herskende.

Protest i Aare

“NATO’s samarbejde med andre europæiske ikke-medlemslande finder sted inden for rammerne af EAPC- og Pfp-samarbejdet, som har vist sig at være frugtbar instrumenter for at inddrage ikke-allierede europæiske lande i et konstruktivt samarbejde om øget sikkerhed” (udenrigsministeriet).

Det drejer sig om Sverige, Finland, Schweiz og en lang række tidligere østbloklande og sovjetrussiske republikker, i alt 46 lande.

Det årlige møde i “Forum for sikkerhed” for EAPC (Det Euro-Atlantiske Partnerskabsråd) og Pfp (Partnerskab for fred) foregik i år på Holliday Inn på skisportsstedet Åre, 100 km vest for Östersund i Jämtland. Tirsdag og onsdag den 24. og 25. maj blev mødet afholdt i et smukt landskab langt fra alle storbyer, men trods det blev der arrangeret protester af den lokale sammenslutning: “Nätverket för Global Fred och Demokrati – Östersund”.

Under parolerne *Ingen svensk deltagelse i NATO! Sverige skal forlade Partnership for Peace! Ingen svensk militær indsats udenlands uden tydeligt FN-mandat!* samledes repræsentanter for en lang række partier og lokale grupper, herunder det svenske fredsråd til seminar, demonstrationer og protestmøder den 23. og 24. maj i Östersund og Åre. Fra udlandet deltog en gruppe nordmænd, der repræsenterede bredden i NATO-modstanden i Norge, herunder det norske fredsråd, undertegnede fra Fredsfestival 2005 i Danmark samt musikerne Anne Feeney og David Rovics fra USA. De irakiske modstandskæmpere sendte også deres hilsener til protestmødet i Åre.

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

- * USA’s globale strategi
- * Irak, Palæstina, krigen mod terror
- * Statsfascisme og nazibevægelser
- ‘ Den europæiske Union og globaliseringen
- * Folkenes modstand
- * Debat, musik, teater, sport, fest...

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Lidt baggrund for virkelighedsnære fantasier

Overvågningen af de ca. 400 mødedeltagere blev godt og grundigt gennemført af 1.600 politifolk. Det blev ca. 125.000 svenske kroner pr. demonstrant!

At mødet blev afholdt her, har måske også andre årsager. Det nordlige Sverige, under ét kaldet Norrland, er igennem mange år blevet udsultet i den regionale udvikling, således at arbejdsløsheden er vokset. Blandt bygningsarbejderne er arbejdsløsheden således den højeste i landet, og de unge udvandrer til andre dele af Sverige. Samtidig får samernes oprindelige livsgrundlag, rensdyravlning, mindre og mindre spillerum.

Læser man imidlertid den svenske rumfartsstyrelses årsberetninger, går det ufatteligt godt med udviklingen i området, idet rum-aktiviteterne har en positiv indvirkning på næringslivet i Kiruna (Giron). Dertil kommer, at rumbasen Esrange ved Kiruna har en unik beliggenhed for hele Vesteuropa.

En af de unge talere tirsdag aften mente således, at der er en udvikling i gang hen imod at gøre området til ét stort militært øvelsesområde med forbindelse til Svalbard, der hører under Norge.

Rumbasen Esrange ved Kiruna

Om de aktiviteter, der allerede nu finder sted på Institut for rumfysik i Kiruna og rumbasen Esrange m.m., vil de fleste militærsagkyndige nok indrømme, at de er af afgørende vigtighed for udvikling af et rumforsvar, for ikke at sige stjernekrig. Dette på trods af, at den svenske rumfartsstyrelse udtrykkeligt siger, at opbygningen af basale infrastrukturer for rum-aktivitet er mål og resultat i sig selv, og at dette er adskilt fra anvendelsen. Den svenske rumfartsstyrelse blev i øvrigt i 2001

Den amerikanske protestsanger Anne Feeney i Aare

blevet beriget med mange internationale eksperter i "Space Research Advisory Committee" (SRAC).

Her skal nævnes lidt i flæng, hvad der arbejdes med:

Nedtagning af sonde-raketter, hvilket kræver store ubebyggede områder.

Test af ubemandede fly (UAV'er) i samarbejde med svensk militær og NEAT (North European Test range).

Opsendelse af observations-balloner til klimastudier.

Atmosfæreforskning i samarbejde med amerikanske, tyske, canadiske og engelske forskere.

Satellitkommunikation og data-nedtagning, telekommunikation, navigation, fjernanalyser (sammenligning af nye og gamle satellitbilleder), vægtløshedsforskning (ESA-programmer), forberedelse af en international rumstation (ISS) samt målinger ved Mars og andre planeter.

I det svenske erhvervsliv er der medspillere såsom Rymdbolaget, Volvo Aero Corporation og Saab Ericsson Space. Europæiske medspillere er ESA (European Space Agency), CNES (Frankrig), DLR (Tyskland) og EU og uden for Europa FN, JAXA (Japan) og NASA.

At NATO og redskabet EAPC også har en finger med i spillet, fremgik bl.a. på NATO/EU-mødet i december 2003, hvor "flere, herunder Danmark, pegede på behovet for et tæt samarbejde mellem NATO og EU inden for terrorbekæmpelse" og "Flere nationer understregede NATO's primære rolle som kollektiv sikkerhedsorganisation. Budskabet blev budt velkommen af USA," og "Der blev fremsat forslag om at

udarbejde en fælles strategisk vision for NATO/EU" på det EAPC-møde, der blev holdt ved samme lejlighed, hvor "Et amerikansk forslag om en "back-to-basic"-tilgang med fokus på demokratisk kontrol med væbnede styrker, transparens i forsvarsplanlægning og fremme af interoperabilitet nød bred opbakning hos både allierede og partnere."

På samme møde besluttedes at starte "Forum for sikkerhed" som en ny måde at holde ministerielle møder i Partnerskabet på. Hvad de snakkede om på årets møde, er der ikke udsendt nogen pressemeddelelser om, men mødets dagsorden var "International krise styring" under den uformelle middag og "Styring af sikkerheden - vores fælles udfordring" på parallel-møderne dagen efter.

Så her er der plads til lidt 'fri fantasi'.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Milliarder i kontanthjælp

Gutterne på bænken drikker deres kontanthjælp – vore skattekroner – op. Rygere ligger samfundet til last, når de skal behandles for kræftsygdomme. Vore ældre har begået den forbrydelse, at de ikke har opdraget deres børn med en forståelse af nødvendigheden af at skulle ”producere” det nødvendige kuld af ny arbejdskraft. De ældre er blevet til en *byrde*, fordi ”vi” mangler arbejdskraft. Der vil derfor i fremtiden ikke være økonomisk kapacitet til at opretholde efterløn, pension og andre sociale goder til *ældrebyrden*. Indvandrere og flygtninge vil eller gider ikke lære det danske sprog, men er udelukkende kommet til landet for at nasse på vor ”velfærd”. Desuden fører de kun ballade med sig.

Der piskes stemninger op!

Det gennemgående tema er, at de indbetalte midler fra arbejderklassens lommer til det samlede såkaldte ”husholdningsbudget”, der kaldes finansloven, i stigende grad skal overføres til erhvervseliten, der jo – og det er ganske vist – sørger for arbejdspladser og social sikkerhed og velfærd.

Derfor skal gutterne på bænken fratages deres kontanthjælp. Livsstilssygdomme skal ikke længere forvente at blive behandlet i vort ”gratis” skatteyderbetalte sundhedsvæsen: Her forlanges privat brugerbetaling! Vore ældre skal allerede i dag straffes for, at ”vi” i fremtiden vil mangle ungdommens arbejdskraft – påstår de med 8-900.000 arbejdsløse i den erhvervsaktive alder. Indvandrere og flygtninge skal kunne udvises uden nogen form for retssikkerhed.

Det karakteristiske ved alle disse grupper, der bliver sat i fokus, er, at de altid har været tvunget til at betale deres skat og dermed har gjort det. Det er også et faktum, at de er blevet fortalt, at vi i Danmark har et socialt sikkerhedsnet, der sikrer skatteborgere mod

Danske personer på overførselsindkomster kan kun se misundeligt på, at de mest velhavende modtager skattekroner, mens kontanthjælpsmodtagerne udpeges som nassere

Faglig kommentar

sultedød eller lignende.

De er til gengæld ikke blevet fortalt, at landets absolut rigeste familier, som enten ikke betaler skat eller kun en brøkdel af, hvad man i underskoven yder, bliver tildelt bistandsmidler, der overgår enhver fantasi, selv i et H.C. Andersen-eventyr:

1.188.000.000 kr. – én milliard et hundrede ottiotte millioner kr.

Det er sådan cirka halvdelen af prisen på en splinterny operabygning med det hele, skriver Fagbladet 3F, der ud fra tilgængelige oplysninger har fundet frem til, at A.P. Møller-Mærsk A/S har modtaget godt en milliard skattekroner i direkte støtte, aktieinvesteringer og billige lån fra den danske stat.

Landets absolut største concern, der tjener de mest beskidte penge på krigen i Irak, er også den største modtager af bistandsmidler.

Mange af pengene stammer fra fonde og programmer, der egentlig var beregnet på at bekæmpe fattigdom i udviklingslande. Alene som økonomisk hjælp til at oprette Mærskes containerterminaler rundt om på jorden er der givet bistand til concernen på næsten 600 mio. kr.

Mærsk McKinney Møller fik Nord-sølienen foræret for én krone. Han foræ-

rede det danske folk en opera ved hjælp af borgernes skattekroner. Han og hans far tilbageholdt deres skibe fra allieret deltagelse mod nazisterne under 2.verdenskrig. Det er vel de mest kendte eksempler på familiedynastiet McKinney Møllers metoder til dels at score profitten og dels indhøste ”billige” point.

En af A.P. Møllers seneste bistandsprojekter til sig selv er den nye store containerterminal SCCT ved Suezkanalen. Den har netop drænet statskassen for 10 millioner kroner fra Danidas ulandsbistand med det formål at uddanne havnearbejdere.

TV2's Nyhedsmagasin har netop afsløret, at Group4Falck i samme moment har modtaget tre millioner kroner til uddannelse af vagtfolk.

Nu er det jo ikke noget nyt, at danske skattekroner bliver kastet i grams efter store danske firmaer, som vælger at udflage, hvorfor de opnår hjemlig støtte for at kunne slå sig ned i udlandet på en bekvem måde. Det er også en offentlig hemmelighed, at statens ulandsbistand havner i det danske erhvervslivs lommer, idet projekterne oftest er bundet på hænder og fødder af, at det er danske firmaer, der skal udføre opgaverne.

Det har til gengæld skabt forargelse, at to så store virksomheder for nylig har modtaget støtte uden på behørig vis at kunne dokumentere deres behov. Deres integration i den danske stat og dens kasse er simpelthen så voldsom, så overførslerne glider lettere end de royale apanager.

Med Mærsk som en suveræn etter scorerer de to firmaer samtidig millioner af dollars på krigen i Irak. I disse tilfælde kan danske personer på overførselsindkomster kun se misundeligt på, at de mest velhavende modtager skattekroner, mens kontanthjælpsmodtagerne udpeges som nassere.